

Lord Raffles

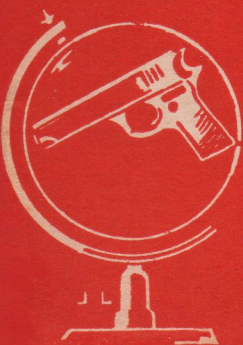
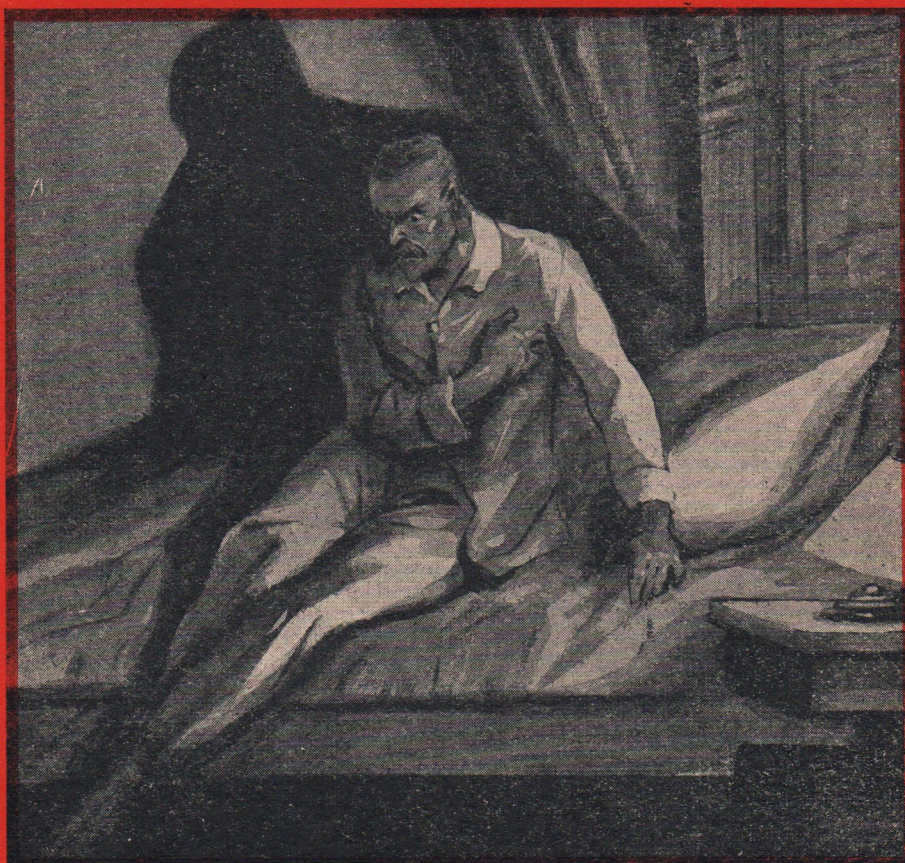
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DRIEMAAL HOOKER

N° 2765

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DRIEMAAL HOOKER

HOOFDSTUK I

PERSCOMMENTAREN

Enige dagen lang hadden de New Yorkers over weinig anders gesproken, dan over de geheimzinnige verdwijning van de bankier Jerry Hooker.

En dat was zeker iets van belang, want Hooker was niet alleen een steunpilaar van de Beurs, niet alleen droeg hij terecht de naam van «de Beurskoning», hij was niet alleen, zelfs voor een Amerikaan, bijzonder rijk, maar hij trad herhaaldelijk op de voorgrond, op

allerlei gebied. Hij wijdde sportterreinen in, hij liet schepen te water, hij loofde prijzen uit, hij richtte feesten in, waarover men weken later nog sprak, wat voor New York als iets heel bijzonders geldt, hij werd bij geen enkele première in schouwburg en opera gemist, noch op de renbaan, noch bij een zeilwedstrijd van enige betekenis.

In de buurt van de Fifth Avenue, in Broadway, op Long Island, in New Ro-

chelle, overal kende men zijn grote Rolls Royce en daar zijn gezicht herhaaldelijk was vereeuwigd in verschillende week- en dagbladen onder de meest uiteenlopende omstandigheden, was er bijna geen New Yorkse straatjongen, die niet direkt zou zeggen, als hij dat krachtig getekende, brede gezicht met de sterk ontwikkelde kaken, de doordringende, zwartgrijze ogen, de borstelige, gitzwarte wenkbrauwen zag:

— Daar gaat Jerry Hooker.

Deze Beurskoning was verdwenen en men wist bijna op hetzelfde ogenblik waarom.

Want zijn enige kind, zijn dochter Marjorie, had een dreigbrief ontvangen van de bende van het « Kwade Oog », waarin zij werd aangemaand, een bedrag van niet minder dan een half miljoen dollars te deponeren op een plek in het midden van een uitgestrekte vlakte, dicht bij Kearny in New Jersey, vanwaar de bandieten het zouden weghalen, anders zou haar vader sterven.

Die losprijs was nooit betaald.

Er was plotseling een zeer geheimzinnige figuur op komen dagen, die de plannen van het « Kwade Oog » in duigen had geschopt. En juist om deze man, die al gauw het middelpunt begon te vormen van de hele geschiedenis, voerden verschillende bladen een verbitterde pennestrijd met elkaar.

Sommigen verzekerden dat deze man niemand anders was geweest dan een bijzonder knappe Amerikaanse detective, een beginnening nog, die zijn proefstuk had geleverd; en dat waren de chauvinistische, de zogenaamde « gele » bladen.

Er waren er ook, die lakoniek verzekerden, dat die geheimzinnige helper helemaal niet bestond en waarschijnlijk alleen ontsproten was aan het zielijke brein van fantaserende politieautoriteiten.

En tenslotte was er een blad, dat nog niet lang bestond en dat nog maar een hele kleine lezerskring had, dat in een uitstekend geschreven artikeltje van nauwelijks twintig regels, aantoon-

de, dat die onvermoeide helper van de politie niemand anders was geweest dan John Raffles, de langgezochte Engelse Gentleman-Inbreker. Laten wij er maar dadelijk aan toevoegen, dat dit ene blad het bij het rechte eind had...

Trouwens, al lachte men in het begin om die veronderstelling, het duurde maar heel kort, of de meningen sloegen om in een tempo, dat zelfs in het land van de onbegrensde mogelijkheden verbazend scheen.

Want men bedacht nu, dat die Grote Onbekende ook al bij vroegere gelegenheden, tot twee keer toe, niet alleen de helpende hand had geboden bij de bestrijding van het « Kwade Oog », maar dat hij er zelfs voor een heel aanzienlijk deel toe had bijgedragen, dit moondsyndikaat uit te roeien. Helaas niet met wortel en tak, zoals maar gauw genoeg bleek, want sinds een paar weken was het duidelijk geworden, dat de bende herleefd was.

Een van haar eerste grote daden was juist de ontvoering van Jerry Hooker geweest, die door een van de bandieten, een nog jonge man, vermord als jonge, knappe vrouw, was weggelokt van de route, die hij van zijn huis op Long Island naar de Beurs met zijn auto had moeten volgen, die hij wel verplicht was zelf te besturen, nadat een bende lid in het huis van de Beurskoning de chauffeur buiten gevecht had gesteld, door het toedienen van een krachtig werkend slaapmiddel.

Dit alles was vrij gauw uitgelekt en de bladen hadden zich met een ware hartstocht op het geval geworpen.

Zij verhaalden hoe een man, die Marjorie Hooker totaal onbekend was, haar zijn hulp had aangeboden en hoe het meisje volgens de eis van de bandieten, helemaal alleen met haar twee zoeter naar het midden van de aangeduide vlakte was gereden, zonder het halve miljoen achter.

Zij vertelde in geuren en kleuren hoe de bendeleden met een helikopter waren komen aanzetten, om dicht bij de aangewezen plek te landen en hoe daar

plotseling in de bodem een luik was opengegooid van een hol, waarin die geheimzinnige helper zich met twee vrienden verscholen had in gezelschap van twee politie-inspecteurs, die ter elfder ure van het plannetje op de hoogte waren gebracht, terwijl aan de rand van de uitgestrekte vlakke politie-auto's verdekt stonden opgesteld, hoe er een kort gevecht volgde en de schurken allemaal konden worden overweldigd. Hierbij lieten er twee het leven en tenslotte ontsnapte jammer genoeg, een van hen, de piloot, die de helikopter bestuurde. Dat was het bekende gedeelte van de zaak.

Maar er was nog heel wat onbekend.

Wie was de man, die de politie op de hoogte had gebracht? Wie waren zijn beide vrienden? Waar woonde hij, waarvan leefde hij, hoe was hij op de hoogte geraakt van de verblijfplaats van Jerry Hooker, die net gered werd, toen de schurken op het punt stonden hem om het leven te brengen.

Allemaal vragen, waarop alle bladen een antwoord wisten, dat alleen maar deze eigenaardigheid bezat, dat het kant noch wal raakte.

Totdat het genoemde blad, met zijn kleine lezerskring, de naam van John Raffles noemde.

Want toen scheen over alle andere bladen de geest vaardig te worden en de volgende ochtend al kon er voor geen van die persorganen ook maar een spoor van twijfel bestaan, omtrent de identiteit van de geheimzinnige bondgenoot van de politie in de strijd tegen het « Kwade Oog »; het was John Raffles geweest en niemand anders.

En steeds vloede de inktstroom voort, steeds langer werden de artikelen, steeds groter de foto's en steeds onzinniger de geruchten, terwijl tegelijkertijd de vrees van de New Yorkers toenam. Want er waren ongure zaken aan het licht gekomen, bij deze opzienbarende gebeurtenis.

Immers, een van de gedode bandieten was Fred Kingley geweest en Fred Kingley werd beschouwd als de aanstaande schoonzoon van Jerry Hooker.

Fred Kingley was bovendien rijk, hij had toegang tot de beste kringen, hij was weliswaar een leegloper, een play-boy, die alleen maar belang scheen te stellen in paarden en auto's, maar men had hem op zijn ergst voor een onschadelijke sukkel gehouden. En nu was hij betrokken geweest bij de ontmoeting van de Beurskoning.

En er kwam nog méér voor de dag. Weliswaar bestond er een verlovings tusschen de beide jongelui, die al een jaar geleden tot stand was gekomen, maar Kingley zelf had het huwelijk telkens uitgesteld en dat vond waarschijnlijk zijn oorzaak in het feit, dat Hooker hem nooit goed had kunnen uitstaan en herhaaldelijk verklaard had, zijn dochter, als zij met hem zou trouwen, maar een hele kleine bruidschat te zullen meegeven.

De financiële positie van Kingley bleek later grote bluf geweest te zijn; hij had een grote massa schulden en binnen enkele maanden zouden zijn schuldeisers hem zeker allemaal tegelijk op het lijf zijn gevallen.

Een van de bandieten, die gevangen werden genomen, was Bernard Mac Farlan en ook hij was een rijk man; hij bezat het huis, waarin Hooker gevangen werd gehouden, op de hoek van de Third Avenue en de 14de Straat.

Geen wonder dus, dat de New Yorkers zich de ogen uitwreven en zich verschrift afvroegen, of men weer een herhaling zou beleven van de toestanden van een paar jaren terug, toen men elkaar zelfs in de doftigste kringen argwanend bekeek, nadat het zonneklaar was gebleken, dat er zich onder de leden van de bende van het « Kwade Oog » hooggeplaatste personen hadden bevonden, die een positie van betekenis bekleedden in de maatschappij: ingenieurs, artsen, bankiers, een tweetal advocaten en zelfs een inspecteur van politie, benevens een heel legertje rijke jongelui, die het als een soort sport schenen te bedrijven, hun lotgenoten te helpen uitplunderen.

Enigen van de gecompromitteerde

personen hadden toen zelfmoord gepleegd, anderen waren gearresteerd en tot diverse gevangenisstraffen veroordeeld.

En met angst in het hart vroegen de bewoners van New York zich af of dit alles zich zou gaan herhalen.

Dat met de arrestatie van acht of tien benedeleden een einde zou zijn gekomen aan het bestaan van het « Kwade Oog », was zeer onwaarschijnlijk.

Erger nog, men vreesde voor de wraak van de bandieten en voor het leven van Jerry Hooker, misschien zelfs voor dat van zijn dochter, die het gewaagd had, het « Kwade Oog » te trotseren, de machtige, geheimzinnige organisatie, die, evenals vroeger, geleid werd door een mysterieus persoon, die zelf achter de schermen bleef en die zelfs zijn eigen kapiteins en luitenanten nooit anders hadden gezien dan gehuld

in een lange jurk, het hoofd gestoken in een soort van puntzak, met alleen kleine gaatjes voor de ogen, om er door te kunnen kijken.

Zo stonden de zaken, toen Jerry Hooker al weer in zijn woning was teruggekeerd, na door de tussenkomst van John Raffles bevrijd te zijn uit zijn gevangenis in het huis van Bernard Mac Farlan.

Hij deed geen stap, zonder dat twee detektives hem volgden, want ook de politie was bang voor represailles van de bende, en daar had hij zeker gegronde redenen voor, want nog op dezelfde avond van de dag, waarop de Beurskoning bevrijd werd, vond zijn butler in de bus een briefje, dat alleen de volgende woorden bevatte :

« Pas op voor ons, Jerry Hooker ».

En als ondertekening : een wijd open oog met starende, woeste uitdrukking.

HOOFDSTUK II.

HET VOORVAL IN DE OPERA

Nog zelden was de grote, indrukwekkende zaal van de Metropolitan Opera gevuld geweest met zo 'n talrijk publiek als die avond, ter gelegenheid van een heropvoering van « Lakmé », waarin de beroemde tenor Muratori voor het eerst zou optreden in de rol van de jonge Engelse officier Gerald.

De loges straalden letterlijk van licht, dat weerkaatst werd door de diamanten, door talrijke knappe vrouwen gedragen. Een zacht gegons van stemmen vulde de zaal, zoals men dat dikwijls hoort voor het opgaan van het scherm.

Bijna recht tegenover het grote toneel zaten twee heren naast elkaar op de

tweede rij van een loge, die een heel voorname rol hadden gespeeld in de Hooker-zaak. Het waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand, die, als voorlopig einde van een opwindende reeks avonturen, die hen dwars door de Chinese Zee, door de Behring Straat, door Alaska en over het rotsgebergte hêrheen hadden gevoerd, een ogenblik van ontspanning zochten in de grote operazaal. Zij waren in rok.

Brand had juist zijn blikken laten nongaan en nu boog hij zich iets naar Raffles toe en zei fluisterend :

— Daar zit hij.

— Wie is : hij ?

— Jerry Hooker.

Raffles had zijn donker grijze ogen langzaam naar de loge gewend, die Brand had aangewezen en zei nu zacht :

— De man is me niet helemaal sympathiek geweest, om verschillende redenen en toch voel ik bewondering voor zijn persoonlijke moed. Hij is in ieder geval geen lafaard, anders zou hij het niet wagen, nu al hier te verschijnen.

— Maar wat kan hij hier te vrezen hebben ?

— Vraag je dat nog ? Natuurlijk de wraak van de bende, die hij getart heeft.

— Dat deden wij toch ook, antwoordde Brand zacht. En wij zitten hier toch ook wel.

— Dat is heel iets anders. Hij is uiteindelijk niet vermomd.

— Maar het is toch aan te nemen, dat hem hier enig gevaar zou dreigen, Edward.

— Dat gevaar dreigt hem overal.

— In een volle schouwburgzaal ?

— Ook hier, Charles. O, ik verzeker je, dat de bende beschikt over middelen, die wij nog niet allemaal kennen.

— Maar ik zie zijn twee satellieten achter hem zitten.

— Als ik wist, dat de bende van het « Kwade Oog » zich op mij wilde wreken, dan zou de aanwezigheid van die beide detektives mij al heel weinig rust geven. En als ik Hooker was, dan was ik maar liever wat geëclipseerd : ik had er mijn zaken een paar weken aan gegeven en het allerliefst was ik een jaar incognito in het buitenland gaan reizen. Het is toch duidelijk dat de bende, die pas weer herleefd is, niet kan dulden, dat men de draak steekt met haar bevelen. Zij hoopte van die Beurskoning een half miljoen los te krijgen. Het was haar eerste zet ; die zet is mislukt ; twee van de kerels zijn dood, twee anderen zijn zwaar gewond, vier er van zitten in de gevangenis. Kortom, het is een nederlaag over de hele linie. En al was het alleen maar om haar prestige te handhaven, de bende zal zich willen wreken. En daarom, laat

Hooker oppassen en haar niet tarten. Maar stil, de ouverture is begonnen.

De lichten in de zaal werden half gedoofd en de ouverture van « Lakmé » ruiste door de grote zaal, uitgevoerd door een van de beste orkesten ter wereld. Het scherm rees en nu werd het bijna helemaal donker in de zaal.

Daar, op het helder verlichte toneel, dat een marktplein in Calcutta voorstelde, liep een bonte menigte door elkaar, verkopers van dadels en zijden stoffen, van palmwijn en vijgen, sieraden en wapens.

Het koor was uitstekend, de stemmen klonken zuiver en Raffles en Brand luisterden aandachtig toe, voor een ogenblik los van de herinnering van hun kwetsbare toestand. De tenor was voortreffelijk en nog zelden had het beroemde duet met de slavin zo prachtig geklonken.

Juist toen het applaus na dit duo was geluid, klonk er een zwakke, verschrikte kreet uit de halve duisternis van de kant van de loge, waarin Hooker zat. Alleen degenen die er dicht bij zaten, hoorden die kreet. Ook Raffles en Brand hadden iets gehoord. Zij draaiden hun hoofd iets opzij en meenden te zien hoe Hooker achterover in zijn stoel leunde en zijn hand die een witte plek vormde, op zijn rechterzij gedrukt hield.

Een sekonde later sprongen de beide trawanten van de bankier naar voren en hun verschrikte fluisterende stemmen waren zelfs hoorbaar boven de tonen van het orkest uit.

Er ontstond enige opschudding en toen konden de omzittenden zien hoe de bankier van zijn stoel werd getild en wankelend de loge uitging.

Een ogenblik tekende zijn figuur zich scherp af tegen de helverlichte deuropening, toen de logedeur geopend werd en hij wegwankelde, terwijl de beide detektives hem aan weerskanten met moeite steunden.

Nauwelijks was de deur met 'n zacht klapje dichtgefallen, terwijl iedereen zich opnieuw tot luisteren zette, toen er plotseling iets onverwachts gebeur-

de.

Heel boven in de koepel van de enorme zaal klonk een schuivend geluid en dadelijk daarop sprak een dreigende stem, dreunend en luid als een bazuin, zodat de klanken van het orkest er in verdronken, de woorden :

« Pas op voor het Kwade Oog. Zijn wraak is verschrikkelijk. »

De stem klonk als het gedreun van een kerkorgel, overweldigend hard, alsof tienduizend mensen tegelijk die zin met alle kracht van hun longen hadden uitgeschreeuwd.

Enige dames gilden hysterisch, anderen vielen flauw en er ontstond zelfs een begin van een paniek, toen de dirigent het goede idee kreeg, dadelijk de muziek van Lakmé te laten afbreken en een populair wijsje te laten spelen. Het klonk zo gek, na de meeslepende muziek van de opera, dat sommigen in lachen losbarstten.

En daarmee was het doel bereikt ; de spanning was gebroken en enige honderden bezoekers gingen rustig de zaal uit, nu en dan nog eens nieuwsgierig omkijkend.

Het spreekt vanzelf dat direkt alle lichten weer waren ontstoken en in de zonderlinge stilte, die na de donderen de stem was ingetreden, hoorde men de snelle voetstappen van de suppoos-ten, die door de gangen renden, waarschijnlijk om een onderzoek te gaan instellen op de zolderruimte, die zich uitstreckte boven de prachtige koepel van de zaal.

Men kon zelfs van de zaal uit wel zien, dat er, vlak bij de opening, waardoor de kettingen gingen, die de kolossale kroonluchter ophielden, een opening in de koepel was, ongeveer een halve meter in het vierkant, die door een schuif kon worden gesloten en die bestemd was om het schoonmaken van de luchter op geregelde tijden mogelijk te maken. Door die opening had de machtige stem geklonken, dat was zeker.

Maar Raffles wachtte het resultaat van dat onderzoek niet af. Terwijl het

doek viel en de muziek nog altijd het populaire deuntje speelde, greep hij Brand bij de arm en zei zacht :

— Kom mee. Ik moet zien wat het is met Hooker. Je zult nu wel toegeven, dat ik het niet helemaal ongelijk had.

Meer verschrikt dan hij had willen bekennen, volgde Brand snel Raffles, die de brede gang betrad, die in de vorm van een hoefijzer om alle loges heenliep. Juist kwam een van de dektives voorbij, bleek en opgewonden.

— Waar is mijnheer Hooker ? Ik ben dokter.

Met deze woorden hield Raffles de man even staande.

— Dat is een gelukkig toeval. Ik wilde juist vragen of er misschien een dokter in de zaal zat. Mijnheer Hooker ligt in de kleine foyer op een rustbank. Ik geloof, dat hij er lelijk aan toe is. Wilt u mij volgen, dokter ?

Raffles en Brand gingen met de dektive naar de kleine foyer, alleen voor het publiek van de loge bestemd en daar lag Hooker op 'n sofa, doodsbleek maar blijkbaar nog bij bewustzijn.

De tweede dektive en een kelner waren bezig, zijn overhemd los te maken. Men had hem boord en das, rok en vest al uitgetrokken. Raffles liep onmiddellijk op Hooker toe, schoof de haren opzij en trok het overhemd los, zodat de rechterkant bloot kwam, waarop Raffles hem met de hand had zien drukken.

Daar, ongeveer een decimeter boven de broekband, was een klein, vuurrood plekje zichtbaar, niet groter dan een cent en bijna zuiver rond. In het midden daarvan stak een klein voorwerp, dat wel iets leek op een stukje grafiet, zoals ze gebruikt worden in vulpotloden, maar dan iets dikker.

— Je nageltang ! zei Raffles snel tegen Brand, die toekeek.

De jongeman haalde een klein, plat étui uit zijn vestzakje, waaruit hij een vernikkeld nageltangetje nam. Raffles nam het voorwerp, bukte zich en trok voorzichtig de doorn, of wat het anders zijn mocht, uit de zij van de ge-

wonde. Hij rook even aan het kleine voorwerp, schudde het hoofd en zei tegen de detektive :

— Hiermee is het natuurlijk gedaan. Waarschijnlijk afgeschoten uit 'n soort windpistool, dat bijna geen geluid maakt en alleen niet verder in het lichaam is doorgedrongen, omdat de loop van dit kleine verraderlijke projectiel is afgeleid door een geldstuk of een ander voorwerp, dat deze heer in zijn vestzak droeg. Er is een apoteek op geen twintig passen hier vandaan. Ik moet onmiddellijk een opiumoplossing hebben, zo sterk mogelijk, en laat men er een injectiespuitje bij doen. Ik heb natuurlijk mijn receptenboekje niet bij mij. Een van de politiemannen kan meegaan en vertellen wat er gebeurd is ; dat zal wel voldoende zijn.

Raffles krabbelde iets op een stukje papier en gaf dit aan de detektive met de woorden :

— Vlug. Iedere sekonde oponthoud kan de dood betekenen. En de heer Hooker zou al niet meer tot de levenden behoren, als zijn overhemd wat minder zwaar gesteven was en er niets in zijn vestzakje had gezeten.

De detektive rende weg.

Raffles wikkeld het kleine voorwerp uiterst zorgvuldig in een stukje papier, deed het in een leeggemaakt lucifersdoosje en gaf het aan de tweede politiemann met de woorden :

— Laat het analyseren. Maar ik geloof, dat ik nu al wel zeggen kan wat het geweest is : een heel sterk aftreksel van bella donna, gemengd met nog een ander vergif, dat alleen in Indië en speciaal in Bengalen gemaakt wordt. Het werkt, als het een slagader treft, bijna direkt dodelijk, wanneer het projectiel maar ver genoeg doordringt. Alleen een hele sterke opiumoplossing, mits tijdig toegediend, kan nog wel eens redding brengen.

De detektive keek Raffles verschrikt aan en stamelde :

— Zolets had niemand kunnen voorzien, dokter. Wij zijn aangesteld om mijnheer Hooker overal te vergezellen

en hem te beschermen tegen de bandieten van het « Kwade Oog », van wie wij vermoeden, dat zij het op zijn leven hadden voorzien, uit wraak. Ik denk, dat wij hier voor een moeilijke zaak komen te staan, dokter, zei de detektive met een zucht. Mag ik uw naam weten, voor het proces-verbaal ?

Raffles gaf niet dadelijk rechtstreeks antwoord, maar vroeg :

— Is dat absoluut noodzakelijk ; kan ik er niet buiten worden gelaten ?

— Dat zal bezwaarlijk gaan, dokter. U bent het immers, die de vergiftige doorn in zijn lichaam heeft gevonden en die hem misschien wel van de dood zult redden, als uw middel helpt. Mijn plicht schrijft mij voor, u in de zaak te betrekken.

— Als het dan niet anders gaat ; ik ben dokter Vernon, 24ste Straat 310, oost, vlak bij het Veteran Hospital.

De detektive had het adres nauwelijks genoteerd, of zijn collega kwam al terug, met de zweetdruppels op zijn gezicht van het harde lopen en met 'n klein pakje in de hand, dat hij Raffles toestak met de woorden :

— Ik geloof dat mijnheer Hooker het treft, dokter. Zij hadden in de apoteek juist een sterke concentratie van opium klaar staan en daar heb ik beslag op gelegd. Hier is het injectiespuitje ; het moet worden teruggebracht.

Raffles had het papier al losgewikkeld van het kleine, aan een kant afgeplatte flesje van bruin glas, dat de sterke opiumoplossing bevatte. Hij stak de scherpe punt van het injectiespuitje in de volkomen kleurloze oplossing, zoog het vol en wendde zich toen tot de bewusteloze, wiens arm al door Brand was ontbloot. Ter hoogte van de elleboog, aan de binnenkant van de arm, stak hij de holle naald in het vlees, drukte op de injector, wachtte een ogenblik en trok het spuitje weer terug.

Raffles bleef een ogenblik kijken naar het doodsbleke gezicht van de patiënt, waarin de ogen wijd open stonden met een starende uitdrukking, en

zei toen :

— Mijnheer Hooker heeft een sterke constitutie en wanneer er zich geen complicaties voordoen, wondkoorts of infectie, dan zal hij er misschien bovenop komen. Hij moet nu onmiddellijk vervoerd worden.

— Naar het ziekenhuis, dokter ? vroeg een van de detektives.

— Dat is absoluut niet noodzakelijk ; zijn dochter kan hem heel goed verplegen. Als hij er bovenop komt, en daarvan ben ik bijna overtuigd, dan kan hij binnen vier of vijf dagen helemaal hersteld zijn.

Op dit ogenblik kwamen er een paar mannen de foyer binnenlopen, waaronder een van de suppoosten, die uitriep :

— Wij hebben daarboven de hele vliering doorzocht, mijnheer, maar er is niets bijzonders gevonden, behalve dan dat de schuif openstond van het mangat, dat gebruikt wordt als de grote lichtkroon moet worden schoongemaakt. Maar het is duidelijk, dat daarboven iemand van de bende moet zijn geweest ; wij hebben een pet gevonden.

Hij haalde een slappe pet te voorschijn van grijze, geruite stof met brede klep, nog bijna helemaal nieuw.

Een van de detektives nam het hoofdeksel aan en zei spijtig :

— Het is wel niet veel, maar het is tenminste iets.

— Brandt daarboven licht ? vroeg Raffles, na een blik op de nieuwe sportpet te hebben geworpen.

— Nu, dat mag geen naam hebben, mijnheer, antwoordde de suppoost. Hier en daar een klein gloeilampje.

— Kan men er gemakkelijk de weg vinden ?

— Nee, dat zou ik nooit durven beweren, antwoordde de suppoost levendig. Het is er een warnet van gangen, om de grote vliering heen, die zich boven de zaal uitstrekt. Men kan van die ruimte natuurlijk ook boven het toneel komen en dan verder naar buiten, naar

het bordes, waarop de acht brandtrappen uitkomen, vier aan de achterkant van het gebouw en twee aan iedere zijgevel. Het is duidelijk, dat de kerel, die zo schreeuwde, denkkelijk door een scheepsroeper, langs die weg is gekomen en weggegaan.

— Men moet dus wel op de hoogte zijn van de inrichting daarboven, als men iets dergelijks waagt ?

— Een vreemde zou er absoluut verdwalen, mijnheer, en gemakkelijk gepakt worden. Want ik ken daarboven ieder hoekje en gaatje en we hebben geen centimeter ruimte ondoorzocht gelaten.

Raffles wendde zich nu tot een van de detektives en vroeg toen :

— Wat denkt u met die pet te doen ?

— Wel, natuurlijk overal informeren wie er in de laatste weken zo 'n pet verkocht heeft, dokter. Het ding is nog nieuw ; misschien geeft het ons wel een of andere aanwijzing.

— Staat de naam van de winkelier er soms in, of van de fabrikant ? vroeg Raffles.

De detektive keerde snel de pet in zijn handen om, bekeek even de voering en antwoordde toen grimmig :

— Er heeft een merk ingezeten, en het is er keurig en netjes uitgetornd. Ja, wij hebben niet met ezels te doen en deze zaak zal ons weer heel wat werk verschaffen.

— En ons ook, voegde Charles Brand er binnensmonds bij, die nu en dan de pols van de nog steeds bewusteloze bankier gevoeld had.

Raffles had nogmaals een blik op Hooker geworpen en zei nu :

— Laat hem nu maar zo gauw mogelijk naar zijn huis vervoeren, maar neem de nodige voorzorgsmaatregelen en zie goed toe, dat u hem niet verlaat, voor u er zich persoonlijk van overtuigd hebt, dat hij veilig is thuisgekomen. Ik zal zijn dochter per telefoon wel even voorbereiden ; miss Marjorie kent mij wel.

HOOFDSTUK III

RAFFLES BIEDT OPNIEUW ZIJN DIENSTEN AAN

Er was nauwelijks een half etmaal verlopen sinds de geheimzinnige aanslag op Jerry Hooker, toen er een taxi stopte voor het paleisachtige huis van de Beurskoning op Long Island, waaruit een heer met grijs haar stapte, die enige woorden met de chauffeur sprak en toen, op een stok leunend, naar de voordeur liep.

Hij belde aan en gaf aan de butler, die de deur opende, een kaartje waarop de naam Dr. Vernon te lezen stond.

— Ik zou Miss Marjorie onmiddellijk willen spreken, zei hij.

De butler keek een ogenblik besluiteloos van het kaartje naar de bezoeker en zei toen :

— Om tien uur, dokter? Verwacht Miss Marjorie u misschien?

— Dat niet, maar ik ben er van overtuigd, dat zij me zal ontvangen. Zeg haar, dat ik de dokter ben, die gisteravond in het Operagebouw haar vader behandeld heb; dan zal zij zeker niet aarzelen, mij te ontvangen.

— Wees zo goed om dadelijk binnen te komen, dokter. De detektives hebben gisteren al over u gesproken. Mag ik u verzoeken plaats te nemen, ik zal u dadelijk bij Miss Marjorie aandienen.

Hij bracht de bezoeker naar een van de zware, leren clubfauteuils, die bij de geweldig grote haard in de hall stonden en haastte zich toen weg met het visitekaartje. Een ogenblik later was hij terug en verzocht de bezoeker hem te willen volgen.

Enkele minuten later stond dokter Vernon tegenover Marjorie, die hem met

een dankbare trek op haar gezicht tegemoet kwam met uitgestoken handen en met trillende stem zei :

— Ik ben blij, dat u gekomen bent dokter. Daarop had ik niet durven rekenen.

— Ik wilde eens naar mijn toevallige patiënt komen kijken, miss, antwoordde de dokter glimlachend. Heeft hij een rustige nacht gehad?

— Hij heeft uitstekend geslapen, en vanmorgen ontwaakte hij volkomen bij kennis.

— Hoe is nu de toestand?

— Vader is een beetje duizelig en hij verbeeldt zich, dat hij niet zo goed kan zien als anders; hij heeft ook een ellendige smaak in de mond, zegt hij, en alles wat hij eet of drinkt heeft een alsembittere bijmaak.

— Dat heeft niets te betekenen, miss. Dat zijn de gewone neven verschijnselen en als er zich geen complicaties voordoen, kan uw vader over drie of vier dagen opstaan, misschien zelfs al eerder, want hij schijnt een buitengewoon sterk gestel te hebben.

— Maar ik hoop, dat u hem eens zult opzoeken, dokter! riep Marjorie levendig. Ik ben u zo dankbaar, dat u zich gisteren over hem ontfermd hebt. Wie weet wat er zou gebeurd zijn, als u niet toevallig daar was geweest en gezien had wat er gebeurde.

— Ik had u juist toestemming willen vragen, miss, even naar uw vader te mogen kijken. De detektives hebben u natuurlijk alles uitvoerig verteld?

— Zij hadden weinig toe te voegen, aan wat u mij per telefoon al had gezegd, dokter; antwoordde Marjorie. Trouwens, de ochtendbladen staan er vol van.

— Ik wilde wel, dat de pers er minder aandacht aan had gewijd en het liefst, dat men er helemaal over gezweigen had, antwoordde de dokter op ernstige toon. Ik hoef u zeker niet te zeggen, miss, dat uw vader zich nog voortdurend in het allergrootste gevaar bevindt.

— Hij zou dus kunnen sterven aan die wonde? riep Marjorie verschrikt.

— Dat bedoel ik niet, miss, dat lijkt mij zelfs niet langer waarschijnlijk. Ik wilde zeggen, dat het misschien wel zo goed was geweest, als men uw vader voor dood had kunnen laten doorgaan en als hij dan incognito voor geruime tijd op reis was gegaan, ver hier vandaan.

— Nu begrijp ik u. U wilt zeggen, dat de bandieten zich hun wraak hebben zien ontgaan en niet zullen rusten voor zij mijn arme vader hebben laten boeten, omdat hij dat half miljoen niet heeft willen betalen.

— Zo is het, miss, antwoordde Dr. Vernon. Daarover kwam ik u spreken. Maar voor ik u een voorstel kom doen, zullen wij met uw goedvinden eens naar uw vader gaan kijken.

— Wees dan zo goed mij te volgen, dokter, antwoordde Marjorie.

Beiden verlieten de spreekkamer waar het gesprek had plaats gehad en het meisje ging de bezoeker voor naar de comfortabel ingerichte slaapkamer van Jerry Hooker, op de eerste verdieping van het grote huis.

De Beurskoning lag, volkomen bij bewustzijn, in het grote palissanterhouten bed en een verpleegster zat naast hem, bezig met een handwerkje.

De vrouw stond dadelijk op, toen zij de deur hoorde opengaan en zei, toen de bezoeker zich had bekend gemaakt:

— Mijnheer Hooker gaat zienderogen vooruit, dokter. Hij heeft een uitzonderlijk sterk gestel.

Dr. Vernon was op het bed toegelopen, keek naar de ogen van de patiënt,

voelde hem de pols, vroeg naar de temperatuur en zei toen:

— Nu, mijnheer Hooker, dat gaat nog beter dan ik verwacht had.

— Als ik er bovenop kom, dokter, dan heb ik dat aan u te danken zei Hooker. Mijn dochter heeft me al alles verteld, en ik mag het toeval wel zeggen, dat u daar gisteren aanwezig deed zijn, bij de première van Lakmé. Wanneer zou ik kunnen opstaan, denkt u?

— Een ogenblikje, dan zal ik het u direkt kunnen zeggen.

De dokter sloeg het dek terug, knoopte de pyjama los en keek naar de onbetekenende wond in de zij.

Hij richtte zich glimlachend op en zei:

— Iedere chirurg zou plezier aan u beleven, mijnheer Hooker. U hebt voortreffelijk gezond heelvees. De wond ziet er prachtig uit en van infectie is geen sprake. U mag overmorgen opstaan, als de zuster mij morgen kan verzekeren, dat de temperatuur normaal blijft.

— Dat doet mij genoegen, riep Hooker uit. U kunt, als dokter, niet beseffen, wat het voor een man van mijn temperament is, om op bed te moeten blijven, dokter. Kunt u mij zeggen, dokter of men al een spoor van de bandieten heeft gevonden, die mij hadden willen vermoorden?

— Niets, mijnheer Hooker. Althans voor zover ik weet. En de politie begint ook al over te hellen tot de mening, dat de dader het hazenpad heeft gekozen, onmiddellijk nadat hij in de halve duisternis een windpistool op u had afgeschoten, of wat het dan anders voor een ding mag zijn geweest. Nu heeft een van de oeuvreuses weliswaar verklaard, dat zij een tweetal heren haastig heeft zien weggaan, midden onder een van de bedrijven en maar een paar sekonden voor de schrik aanjagende stem klonk uit de koepel van de zaal, maar dat meisje heeft hen alleen op de rug gezien en weet beslist niet wie zij waren. De politie heeft dus eigenlijk helemaal geen houvast en... wij schijnen er niet op hoeven te rekenen, dat men de dader zal vinden.

— Nu, dat is een aangenaam vooruit-

zicht, bromde Hooker.

— Als u dat halve miljoen eens betaalde? stelde de dokter glimlachend voor.

— Nooit! riep de Beurskoning op een toon van onwrikbare vastberadenheid. Verder mogen ze mij doorschieten als 'n zeef. Geen half miljoen, geen honderd-duizend dollar, geen lapje van tien zelfs geen cent.

— Maar vader... begon Marjorie op smekende toon. Zou het toch maar niet beter zijn als u toegaf?

— Ik blijf bij wat ik gezegd heb, meisje, antwoordde Hooker kortaf. Denk je dat ik de vlag strijk voor dat tuig? De politie zal er wel eens in slagen dat zootje op te rollen. En als ze daar niet alleen toe in staat is, laat ze dan de hulp inroepen van die man, die jou al eens heeft geholpen en die mij bevrijd heeft uit mijn gevangenis, zonder dat ik weet, wie hij eigenlijk is. Hadden wij hem maar hier.

— Misschien is hij niet ver, mijnheer Hooker, zei Dr. Vernon.

Daarop wendde hij zich tot Marjorie en ging op zachte toon verder:

— Ik zou graag enige woorden met u wisselen, miss, maar vooral onder vier ogen. Het betreft uw vader. Neen, stil, zeg nu niets, want hij moet vooral rustig blijven. Wilt u mij even te woord staan?

— Dat spreekt vanzelf, dokter, antwoordde Marjorie verbaasd. Ik ben onmiddellijk tot uw dienst.

De dokter gaf nog enkele aanwijzingen betreffende de behandeling van de patiënt en ging weg met de belofte, laat in de avond nog eens naar zijn patiënt te zullen komen kijken.

Marjorie bracht hem naar een niet groot, maar luxueus ingericht vertrek op de tweede verdieping en zei, nadat zij de deur gesloten had:

— Hier kunnen wij vrijuit praten, dokter. Ik moet zeggen, dat u mij

nieuwsgierig hebt gemaakt.

— Bent u er zeker van, dat men ons hier volstrekt niet zal kunnen af luisteren? vroeg de dokter.

— Als wij hier in de erker staan, is het onmogelijk, antwoordde Marjorie.

— Kan men ons van de straat niet zien?

— Dat wel, hebt u daar iets op tegen?

— Het zou beter zijn van niet, miss Marjorie. Maar wacht, de zon schijnt op het raam en het is dus niet ongemotiveerd, als u de jaloezieën laat zakken.

Zonder iets te zeggen liep Marjorie de erker in en liet de blinden zakken, die de drie grote ramen bedekten.

— Bent u nu tevreden, dokter? vroeg zij, terwijl zij zich weer naar hem omdraaide. Nu kunnen wij tenminste...

Maar ineens hield zij op en staarde verbaasd naar de man, die daar tegenover haar stond. Hij hield een witte pruik en zijn puntbaard in de hand, ja zelfs de ruige witte wenkbrauwen waren verdwenen en hij keek haar glimlachend aan.

— Wat, wat is dat? stamelde Marjorie. Wat betekende die vermomming? Wat wilt u? Bent u, u bent een vriend.

— Dat ben ik, op mijn eer, miss, antwoordde de man. Ik ben dezelfde, die gisteravond uw vader redde; ik ben uw vriend, en ik heb het u al vroeger getoond. Herkent u mij dan niet? Kijk mij eens goed aan.

— U bent het, u bent de man, die mij niet lang geleden hebt aangeraden met de auto naar Kearny in New Jersey te gaan, u bent het, die mijn schurkachtige verloofde hebt ontmaskerd, u bent het ook, die mijn vader uit de gevangenis hebt verlost, waarin de schurken hem hadden opgesloten.

— Die ben ik, miss, en ik kom u nu opnieuw mijn diensten aanbieden. Ik heet niet Dr. Vernon, ik ben John Raffles.

HOOFDSTUK IV

EERSTE SCHERMUTSELINGEN

Met de handen tegen de borst gedrukt, keek Marjorie geruime tijd sprakeloos naar het krachtig getekende, onbeweeglijke gezicht van de man die tegenover haar stond. Toen sprak zij, half fluisterend:

— Hoe dom, hoe vreselijk dom, dat ik dat niet direkt heb begrepen. Wie had het anders kunnen zijn dan u.

— Laten wij niet van ons onderwerp afdwalen, miss, antwoordde Raffles, die ook zijn stem had laten dalen. Met een meisje als u bent, kan men dergelijke zaken moeilijk bespreken. Laat het voldoende zijn, dat u mijn hulp aanvaard hebt. Welnu dan, miss, uw vader zei net dat de politie er wel in zou slagen, tenslotte de hele bende uit te roeien. Tot mijn spijt moet ik in dat opzicht pessimistisch zijn. Ik vrees, dat de politie daar niet in zal slagen. Wat dat betekent, zult u zelf wel beseffen. Ik heb u al leren kennen als een echte Amerikaanse jonge vrouw, trots, sterk van karakter en niet gauw bang te maken. En daarom kan ik ook vrijuit met u spreken. Uw vader is nog altijd in het allergrootste gevaar.

— U gelooft dus, dat de bende haar pogingen niet zal opgeven? vroeg Marjorie op een toon van bange verwachting.

— Zij zal niet rusten, miss, voor zij bloedig wraak heeft genomen voor deze grote nederlaag, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Nu zij juist opnieuw het hoofd heeft opgestoken zal zij niet toelaten, dat men haar waarschuwingen in de wind slaat. En bedenk eens, hoe

weinig het gescheeld heeft, of de ellendelingen hadden gisteren al hun plannen uitvoer kunnen brengen.

— Dat is zo, het is maar al te waar, antwoordde Marjorie handenwringend. Wanneer u er niet geweest was, dan zou mijn vader misschien al hun slachtoffer zijn geworden.

— Daarover willen wij nu niet langer spreken, miss. Laten wij ons alleen bepalen bij wat ons nu te doen staat. Is het waar, dat u een gedeelte van uw personeel hebt ontslagen?

— Zoveel als mogelijk was. Wij hebben alleen diegenen gehouden, die al vijf jaren of langer bij ons in dienst zijn.

— Een afdoende waarborg is dat natuurlijk nog niet, maar het is toch beter dan dat u al die mensen in dienst zou hebben gehouden, nu het vast staat dat er hier in huis een spion, een lid van de bende moet zijn geweest. Wij moeten nu alles doen wat wij kunnen om uw vader te beveiligen.

— Maar hoe zal dat mogelijk zijn? riep Marjorie uit. Het gezelschap van twee detectives was niet eens een voldoende bescherming.

— Ik wil niets verzwijgen, miss, en daarom zeg ik u, dat het gezelschap zelfs van tien of twintig politiemannen op de duur uw vader niet zou kunnen beschermen. Nee, de enige afdoende waarborg om hem aan de wraak van de bende te onttrekken, zou zijn, die bende opnieuw ten ondergang te brengen. Om die reden verzocht ik met u te mogen

spreken, want ik heb mijzelf gezworen, het uiterste in het werk te stellen om dit gevaarlijke syndicaat uit te roeien. En daarbij moet u mij helpen.

— Ik? riep Marjorie verschrikt. Hoe zou ik u daarbij kunnen helpen?

— Alleen door mij toestemming te geven tot de uitvoering van het plan, dat ik al opgesteld heb, antwoordde Raffles. Ik ken uw geestkracht, en ik hoef zeker niet te vragen of u bereid bent, mij, zoveel als in uw vermogen is, te helpen in de strijd tegen de bende van het Kwade Oog.

— Dat wil ik, bij God, dat wil ik, zei Marjorie met vaste stem. Ik ben uw bondgenoot.

— Ik wist wel dat ik op u zou kunnen rekenen, miss, antwoordde Raffles. Welnu dan...

Hij hield op, luisterde even en plaatste met onbegrijpelijke vlugheid de witte pruik weer op zijn hoofd en bevestigde de baard voor zijn kin.

Nauwelijks had hij dit gedaan, of de deur ging open en de butler stak, blijkbaar enigszins verschrikt, het oude hoofd om de deur, terwijl hij zei:

— Neem mij niet kwalijk, miss, ik wist niet, dat u hier was. Daar zijn twee detectives, die u onmiddellijk willen spreken.

— Hebt u gezegd dat ik hier was? vroeg Raffles levendig.

— Nee, mijnheer, dat heb ik zeker niet, antwoordde de butler verbaasd.

— Dan is het goed. Zeg ook niet, dat ik hier ben. Wat denkt u te doen, miss?

— Ik zal die detectives wel moeten ontvangen. Zij komen waarschijnlijk voor het onderzoek.

— Dat staat voor mij niet onomstotelijk vast, miss, antwoordde Raffles met een zonderlinge glimlach. Ik heb reden om te vermoeden, dat die heren ergens anders voor komen.

— Waar voor dan?

— Voor mij.

— Voor u? riep Marjorie verbaasd uit. Zij kunnen toch niet weten, dat gij...

Raffles legde met een snel gebaar de vinger op de lippen en wenkte tegelijkertijd naar de butler, die nog altijd

op de drempel voor de deur stond. Toen zei hij zacht:

— De politie wantrouwt Dr. Vernon... ik ben er bijna zeker van. Daar heeft zij redenen voor; u kunt zich de gevolgen wel voorstellen.

— Waarom zou zij u wantrouwen?

— O, dat is heel eenvoudig. De detectives vroegen mij gisteren naar mijn adres, ik heb het eerste wat mij inviel opgegeven. Ik weet zelfs niet meer wat. Bij de eerste de beste gelegenheid hebben de rechercheurs natuurlijk ontdekt, dat er op dat adres helemaal geen Dr. Vernon bekend was. Nu zijn er misschien tien of twintig doktoren van die naam in New York en zelfs al waren het er honderd, dan hoefde het nog niet lang te duren om tot de conclusie te komen, dat de dokter Vernon uit het Operagebouw een mystificatie was. Miss Marjorie, beneden staan nu twee detectives, u wordt nu voor de keuze geplaatst, mijn bondgenootschap te aanvaarden... of mij uit te leveren.

— De keus zal niet moeilijk vallen.

— Daarvan was ik ook bijna zeker. Laat uw butler de heren dus maar binnenbrengen en zeg hun wat uw verstand en uw hart u geven.

— Brigg, laat die heren hier komen, wendde Marjorie zich tot de oude butler. En geen woord over het bezoek van Dr. Vernon, als zij daar soms naar mochten vragen.

Brigg verwijderde zich en zodra de deur achter hem gesloten was, zei Raffles zacht:

— Als u het goed vindt, zal ik mij nu in het kleine vertrek hiernaast verbergen. Ik denk, dat die tussendeur geopend is?

— Ja. Het is een kleedkamertje, en er is nog een tweede uitgang. Ga daar gauw in. U weet wel, dat u volkomen gerust kunt zijn, want ik zal niets loslaten.

Raffles knikte haar toe en was het volgende ogenblik in het keurig gemeubileerde vertrekje verdwenen, waar hij rustig ging zitten in een van de gemakkelijke stoelen, vlak bij de tussendeur, maar niet dan nadat hij zich had overtuigd, dat hij met een enkele beweging

zijn revolver zou kunnen grijpen... want Raffles had leergeld betaald met menige bittere ervaring.

Marjorie had even aan de tussendeur geluisterd en ging toen rustig bij een van de grote ramen zitten, met een borduurwerkje.

Een paar minuten later klonken er naderende voetstappen, de deur ging open en Brigg liet de detektives binnen. Het waren twee beambten van 't hoofdbureau van politie.

Het kwam Marjorie een ogenblik voor alsof de oude man iets wilde zeggen, maar een van de detektives voorkwam hem met de opmerking:

— Het is goed, vriend, u kunt wel weer gaan.

En Brigg ging, na zijn meesteres nogmaals met een stomme wenk te hebben aangekeken, alsof hij haar opmerkzaam wilde maken op iets, wat zij niet begreep...

Zodra de zachte voetstappen van de bediende waren weggestorven, begon een van de beide politiemannen:

— Neem mij niet kwalijk, miss, dat wij u komen storen. Mijn naam is Collins, en dat is mijn collega King. Wij zijn van het hoofdbureau. Hier is mijn penning. Hij sloeg een lapel van zijn uniformjas terug en liet de politiepenning zien, welk gebaar door King werd nagevolgd.

Daarop vervolgde hij, de blik strak op het meisje gericht:

— Wij zijn genooddaakt, miss, u enkele onaangename ogenblikken te bereiden, maar het kan niet anders. Het moet u natuurlijk, evenals ons, bekend zijn, dat mijnheer uw vader gisteravond na de overval in de opera is bijgestaan door een zekere dokter Vernon, die zijn adres opgaf aan de twee detektives, aan wie de bewaking van uw vader was toevertrouwd. Men wilde de dokter nog enige vragen stellen, maar het bleek ons bij navraag, dat er aan het opgegeven adres niets bekend was van een Dr. Vernon. Die dokter moet dus een bedrieger zijn geweest, en wij menen zelfs te weten wie zich achter die naam verborg.

De politiemeen zweeg een ogenblik om Marjorie nogmaals met zijn doordrin-

gende zwarte ogen aan te kijken.

Het meisje was misschien iets bleker geworden, maar haar stem trilde niet toen zij op rustige toon vroeg:

— Mag ik weten, mijnheer Collins, waarom u dit juist aan mij vertelt?

— Dat zult u dadelijk horen, miss. Ongeveer een kwartier geleden, misschien iets langer, hebben wij Dr. Vernon, of wie zich daar dan voor uitgeeft, in dit huis zien binnengaan. Wij hebben nog enige tijd gewacht, in de hoop, dat hij gauw weer zou verschijnen, zodat wij u veel onaangenaamheden zouden kunnen besparen, maar het duurt ons wel een beetje lang, en daarom besloten wij tot handelen over te gaan. Dr. Vernon is hier, nietwaar?

— Geweest, mijnheer, antwoordde het meisje rustig. Hij is vijf minuten geleden weer vertrokken.

— Ik vraag u excuus, miss, maar ik ben bang, dat het een vergissing van u is.

— Een vergissing is uitgesloten mijnheer, antwoordde het jonge meisje koel. Ik heb Dr. Vernon zelf zien weggaan.

— Door de straatdeur?

— Uit de deur van mijn kamer.

— Ik wilde juist de opmerking maken, dat het wel vreemd zou zijn geweest, als hij ons ontglipt was, want wij hebben de voordeur niet uit het oog verloren. Er zijn dus nog andere deuren aan het huis?

— Nog twee andere uitgangen, mijnheer. Hebt u mij nog iets te vragen?

Collins had een snelle blik gewisseld met zijn collega en beiden lieten hun ogen onderzoekend door het vertrek dwalen. Hun wantrouwen was zo duidelijk op hun gezicht te lezen dat het meisje op scherpe toon vroeg:

— U gelooft mij toch wel?

— Het zou zeer onhoffelijk zijn, als wij dat niet deden, miss! antwoordde Collins. Overigens, welk belang zou u er bij kunnen hebben, de politie op een dwaalspoor te leiden, nietwaar? Die Dr. Vernon is een bedrieger, dat staat vast, en een bedrieger van de ergste soort. Om u niet langer in het onzekere te laten, de politie heeft het vermoeden, dat deze geheimzinnige helper in de nood

niemand anders geweest kan zijn dan John Raffles, van wie u zeker wel eens zult hebben gehoord.

— Ja, ik heb zijn naam horen noemen, mijnheer Collins. Maar ik geloof belist, dat u zich vergist.

— Het staat aan ons dat uit te maken, miss! antwoordde Collins tamelijk kortaf.

Hij is een groot misdadiger, dat mag nooit uit het oog worden verloren. En u zult de politie toch zeker wel willen bijstaan in haar taak om die man te vinden en onschadelijk te maken.

— Als u dat gelooft, mijnheer Collins, dan vergist u zich heerlijk, antwoordde het meisje op dezelfde kalme toon. Ik zou mij mijn hele leven moeten schamen voor mijzelf, als ik de grote diensten van die man beloonde met zo'n grote ondankbaarheid.

— Maar hij is een dief, een inbreker! riep King uit.

— Het is mogelijk, maar hij is een gentleman, zei het meisje, terwijl zij de detektive recht in de ogen keek. Zou het niet beter zijn, als wij een eind aan dit gesprek maakten, mijne heren? Wij verknoeien allebei onze tijd, ben ik bang. Dokter Vernon is niet meer hier...

Collins had zijn hoed gegrepen, met een woedend gebaar, dat hij vergeefs probeerde te onderdrukken en zei nu:

— Dan spijt het mij, dat wij u hebben opgehouden, miss. Nu nog één vraag. Wilt u ons toestaan, enkele vragen aan uw vader te stellen? Hij wordt toch hier in huis verpleegd?

— Dat is zo, maar ik kan mij absoluut niet voorstellen, wat u...

— Ik verzeker u, dat het niet onbelangrijk is, miss. Wij zouden uw vader graag even onder vier ogen spreken.

— Ik kan uw verzoek alleen inwilligen, als u belooft, dat u het kort zult

maken, antwoordde het meisje. De dokter heeft mijn vader rust voorgeschreven.

— Ons gesprek zal niet langer dan enkele minuten hoeven te duren, antwoordde Collins.

Hij had zijn collega al een wenk gegeven, toen ineens de tussendeur openvloog en Raffles op de drempel verscheen, met zijn zware revolver in de rechtervuist, klaar om te schieten, terwijl hij riep:

— En ik wens, dat het verhoor helemaal niet plaats heeft. Handen op of ik schiet.

Het volgende had plaats in minder tijd dan nodig is om het te beschrijven.

Collins dook bliksemsnel, greep een tafeltje en slingerde het uit alle macht naar Raffles, die 't nauwelijks kon ontgaan. Hij verloor een ogenblik het evenwicht en het tafeltje trof met zoveel kracht zijn arm, dat de revolver hem ontviel. Collins stormde op hem toe, een gummi knuppel in de rechtervuist, maar Raffles wist de slag te ontwijken en zijn linkervuist velde de man. Hij bukte zich bliksemsnel, raapte zijn revolver op en wilde deze op King richten, maar deze was al naar de gangdeur gerend en verdwenen.

— Hem na! hijgde Raffles opgewonden. Wij moeten voor hem in de slaapkamer van uw vader zijn.

— Maar waarom dan toch? riep Marjorie, die doodsbлек en verbaasd de korte worsteling had gadegeslagen.

— Waarom, miss? Omdat deze kerels geen inspecteurs van de politie zijn, maar twee moordenaars, door de bende van het « Kwade Oog » onder een vermomming hierheen gestuurd, om mij te pakken te nemen en uw vader te vermoorden.

HOOFDSTUK V

DE DUBBELGANGER

Marjorie slaakte een gil, maar zij behield haar tegenwoordigheid van geest en drukte onmiddellijk op de belknop, waarop de huisknecht aan kwam rennen, een sterke kerel, die zij haastig toeriep:

— Bind de man, die daar op de grond ligt, snel, Jim. Neem er desnoods gordijnkoord voor, maar doe het goed.

Jim was al veertien jaren in dienst van Hooker en hij had Marjorie als klein meisje herhaaldelijk van en naar school moeten brengen; hij zou voor haar door het vuur gegaan zijn en hij deed dan ook direkt wat zij hem beval, zonder zelfs naar een uitlegging te vragen.

Raffles echter was hem al voorbij gerend en holde zo vlug dat zijn voeten hem wilden dragen, de gang door, een trap af en net toen hij de brede gang bereikte, waarop de deur van de slaapkamer van Jerry Hooker uitkwam, zag hij de inspekteur van politie of wie hij dan anders mocht zijn, die deur openen en binnengaan.

Toen Raffles op zijn beurt bij de deur kwam, bemerkte hij, dat de schurk daarbinnen ze op slot had gedraaid.

Tijd om een looper te proberen bleef er ditmaal niet over. Maar Raffles bedacht zich geen sekonde en joeg een viertal revolverkogels door het slot.

Een stevige duw, de deur vloog open.

De moordenaar had juist de luid schreeuwende verpleegster bij de arm gegrepen en opzij geslingerd. Nog twee passen scheidden hem van het bed, waarop Hooker lag uitgestrekt. In zijn

rechtervuist schitterde het spitse lemmet van een dolk. Reeds hief hij die vuist op...

Raffles mikte bedaard, met vaste hand, het schot kraakte en met een doffe kreet viel de moordenaar voorover. Zijn hoofd bonsde tegen een stijl van het bed en toen bleef hij roerloos liggen.

In een hoek stond de verpleegster, doodsbleek de kap van het hoofd gerukt en de handen afwerend voor zich uitgestrekt, met door ontzetting verwrongen trekken.

Raffles was binnengekomen, liep naar de moordenaar toe, draaide het lichaam met de punt van de voet om, zodat het op de rug kwam te liggen en zei koel:

— Die man zal in ieder geval geen verpleging meer nodig hebben, zuster. U kunt gerust dichterbij komen; hij is machteloos gemaakt.

Schoorvoetend kwam de verpleegster dichterbij en toen riep Jerry Hooker:

— Om Godswil, dokter, wat had dat alles te betekenen? Was dat een krankzinnige?

— In zekere zin, ja, mijnheer Hooker, want hij was een misdadiger. En een van de allerergste soort. Om kort te gaan: hij was een lid van de bende van het « Kwade Oog » en hier gekomen om u van het leven te beroven. Ik had er 'n lief ding voor over gehad, dat ik u deze opwindning had kunnen besparen, maar ik had met een overmacht te doen. Zuster, wees zo goed en help mij het lichaam van die man buiten de kamer

dragen.

— Moet er niet direkt om de politie worden gebeld, dokter? vroeg de verpleegster bevend.

— Daarmee zou ik nog maar even wachten, zuster, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik zou liever eerst vertrekken, ziet u. Politie, u mag het geloven of niet, maakt mij altijd zenuwachtig.

Raffles boog zich nog eens over de man heen, die de weerloze Hooker had willen neersteken. De kogel was hem dwars door het lichaam gegaan en had waarschijnlijk zijn hart doorboord. Geholpen door de verpleegster, droeg hij het lijk van de moordenaar buiten de kamer en het werd in de gang neergelegd, juist toen Marjorie met een bleek gezicht kwam aanlopen.

— Om Godswil, wat betekende dat schieten? vroeg zij met sidderende stem en nog voor zij het lijk van de moordenaar gezien had.

— Dát betekent het, miss, antwoordde Raffles zacht, terwijl hij wat opzij ging en naar de dode wees, die daar op het koude marmer lag uitgestrekt. Hij was de slaapkamer van uw vader al binnengedrongen en toen hij zijn dolk ophief om toe te stoten, toen hield mijn kogel hem tegen. Ik ken die man; in hem is er weer een laffe schurk minder. Ik geloof niet, dat het de moeite waard is een langere grafrede aan hem te besteden.

— U hebt hem dus herkend?

— Door het sleutelgat, miss. Ik meende de stem te herkennen, ofschoon de man maar enkele woorden gezegd heeft. Had hij gezwegen, wie weet wat er dan gebeurd zou zijn. Hij maakte ook deel uit van de vorige bende van het «Kwa-de Oog», en nauwelijks is hij toen aan de elektrische stoel ontsnapt. Het is Mike O'Murphy, een Ier, en ik meen mij te herinneren, dat hij destijds tot 20 jaren celstraf werd veroordeeld; hij moet dus uit de gevangenis ontsnapt zijn. U ziet dus zelf wel, miss, aan welke gevaren uw vader nog altijd bloot staat.

— En uzelf? voegde Marjorie er op zachte toon bij.

— Ik ben in ieder geval niet weer-

loos, miss. Hoe staat het met de andere man?

— Jim heeft hem stevig gebonden; hij kan zich niet verroeren. Maar hoe is het mogelijk, dat die kerels wisten dat u hier was?

— Heel eenvoudig. Zij hebben het huis van uw vader waarschijnlijk van de vroege ochtend af bespied.

— Maar hoe konden zij u wantrouwen?

— Dat is nog gemakkelijker op te lossen. Zij hebben overal hun spionnen en zij moeten ook, evengoed als de politie, al gauw genoeg ontdekt hebben, dat die dokter Vernon maar een camouflage was, een man die reden had, zijn ware naam te verzwijgen. Zij kwamen waarschijnlijk oorspronkelijk hier om de moordaanslag op uw vader te herhalen en zij dachten nu twee vliegen in een klap te slaan. Er is toch, hoop ik, hebt u nog niet om de politie getelefoneerd?

— Daarmee heb ik willen wachten tot ik u gesproken had.

— En daar hebt u goed aan gedaan, miss. Want ons gesprek was nog niet beëindigd; ik had u mijn voorstel nog niet gedaan.

Het laatste gedeelte van dit gesprek hadden Raffles en Marjorie alleen gevoerd, want de verpleegster, die zich van haar schrik hersteld had, was weer de slaapkamer binnengegaan, om Hooker te kalmeren, ofschoon zij nog helemaal niet wist, wat er eigenlijk was gebeurd.

Raffles vervolgde nu :

— Ik hoef u natuurlijk niet te zeggen, miss, dat ik er echt niet zo bijzonder op gesteld ben, met de politie in aanraking te komen. Ik betwijfel sterk, of die heren zich door dezelfde gevoelsoverwegingen zouden laten leiden als u. En ik mag het hun niet eens kwalijk nemen, want zij doen immers alleen hun plicht. En hebt u nu nog een paar minuten voor mij? Wat ik u te zeggen heb is van groot belang. Daarna kunnen wij de politie hier later komen en u kunt haar dan zelfs zeggen, wie dokter Vernon was, want ik geloof dat deze vermeninging mij nu van geen nut

meer zal zijn.

Hij zweeg een ogenblik en vervolgde toen, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

— Uw vader moet nu tot iedere prijs het huis uit en toch moet hij er tegelijkertijd blijven.

— Ik begrijp u niet, mijnheer, stamelde het meisje, die nu en dan een schuwe blik had geworpen op het lijk van de dode bandiet. Wat bedoelt u met die woorden?

— Het is heel eenvoudig, miss, al lijkt het op het eerste gezicht wat ingewikkeld, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik wil de plaats van uw vader innemen. Het is een gelukkige omstandigheid, dat wij beiden even groot zijn en dat de kleur van onze ogen niet al te veel verschilt. Het uiterlijk van een ander aannemen valt mij alleen maar moeilijk, wanneer die ander en ik meer dan een halve voet in grootte verschillen en het is natuurlijk volkomen onmogelijk, althans bij daglicht, wanneer onze ogen niet dezelfde kleur zouden hebben. Uw vader is weliswaar wat forser gebouwd dan ik, maar met een paar extra vesten of een vuisel bereikt men veel. Hebt u mij nu begrepen?

— U wilt de plaats van mijn vader innemen? riep Marjorie verschrikt uit. Maar weet u wel, dat u dan een heel groot gevaar loopt... hetzelfde gevaar, waaraan mijn vader zoëven nauwelijks ontkomen is, daak zij uw tussenkomst?

— Dat spreek ik niet tegen, miss, antwoordde Raffles eenvoudig. Het zou ook wel wat al te dwaas zijn om het te willen ontkennen. Maar ik heb heel wat voor op uw vader. Ik ben namelijk volkomen op de hoogte van hun methoden, en ik kan mijn voorzorgsmaatregelen nemen.

— Ook tegen die afschuwelijke vergiftigde doorns, waarmee dat gespuis vader uit de weg hebben willen ruimen?

— Juist daartegen, miss, antwoordde Raffles. Ik heb het u, geloof ik, al eenmaal gezegd, ik beschik over meer hulpmiddelen dan u wel denkt. Ik mag gerust zeggen, dat er op aarde maar weinig uitvindingen zijn gedaan, die ik niet een keer gebruikt heb en daaraan is het

ook voor een groot gedeelte toe te schrijven, dat mijn natuurlijke vijanden er nog altijd niet in zijn kunnen slagen, mij in handen te krijgen. Ik zie, dat ik hun onrecht aandoe; enige malen zijn zij daar inderdaad in geslaagd, maar hun triomf is nooit van lange duur geweest. En nu moet ik u om de beslissing van mijn voorstel verzoeken, miss. U hebt toch het doel van deze kleine comédie wel begrepen?

Marjorie wreef haar handen een ogenblik nerveus over elkaar en barstte toen uit:

— Nee, nee, dat kan ik niet aannemen. Dat mag ik niet aannemen!... U stelt uw leven in de weegschaal voor mensen, die u helemaal onbekend zijn. In wie u absoluut geen belang kunt stellen.

— Lieve miss Hooker, mensen, die onderscheiden worden door de haat en de achtervolging van de bende van het « Kwade Oog »... zijn het altijd waard, dat men belang in hen stelt. Dat genootschap kiest niet de eersten de besten uit. Wat uw eerste opmerking betreft, zij is niet helemaal juist, want ik wil de plaats van uw vader innemen, omdat ik verwacht, dat ik op die manier met meer kans van slagen deze schurken zal kunnen bestrijden. Ik zal hen schijnbaar, zonder het zelf te willen, op mijn spoor lokken en zij zullen in de val lopen. Ten overvloede zal deze maatregel de veiligheid van uw vader niet weinig in de hand werken. Hij moet zeker het huis uit, miss en het beste is, als hij vertrekt naar een plaats ver van hier, naar Florida of naar Californië, waar men hem helemaal niet kent. Hij zou desnoods zijn zware snor kunnen afscheren en ik zou hem zelfs wel willen aanraden, zijn haar zwart of rood te verven, het doet er niet toe. Natuurlijk kunt u in zijn onmiddellijke nabijheid blijven, ofschoon dit niet zonder gevaar is, want u kunt er wel van verzekerd zijn, dat nu al uw signalement door de leden van de bende over heel Amerika verspreid is. Er hebben tal van foto's van u gestaan in damesbladen en sporttijdschriften en een telegrafische verwijzing naar het nummer van zo'n

blad was natuurlijk al voldoende. Zien de schurken u nu in een andere stad geregeld in gezelschap van een oudere man, dan moeten zij tenslotte wel kwade vermoedens gaan koesteren en dat moeten wij juist tot iedere prijs proberen te voorkomen.

Er heerste enige ogenblikken stilzwijgen en toen antwoordde Marjorie zacht.

— Als het niet anders kan, mijnheer, dan zal ik mij daarnaar voegen. Ik zou mij trouwens zelf ook wel kunnen vermommen door een pruik op te zetten en het een en ander aan mijn uiterlijk te veranderen. Wij hebben nog niet lang geleden een landhuis gekocht in Florida. Niemand weet dat nog. Daar zouden wij heen kunnen gaan, lijkt u niet?

— Dat is een uitstekend plan. En luister nu goed, miss Marjorie.

Raffles keek aandachtig om zich heen, luisterde scherp en toen hij wist, dat niemand hem kon beluisteren of bespieden, haalde hij een klein voorwerp uit zijn zak. Het was een vrij grote, rood gekleurde speelfiche van ivoor en Raffles had er met een etsnaald een ingewikkeld figuur op gekrast, dat wit afstak tegen de rood gekleurde ondergrond.

Hij kneep het ronde plaatje stevig tussen duim en vingers van beide handen en brak het bijna zuiver midden-door. De randen van de breuk waren fijn gekarteld en de tandjes pasten precies in elkaar, toen hij de helften weer tegen elkaar drukte.

— Van deze fiche zal ik u de helft geven en in de eerste tijd, tot wij de bende overwonnen hebben, mag u niemand vertrouwen, die niet in staat is, u de andere helft van dit ivoeren plaatje te tonen. Ik heb hier twee vrienden in New York, op wie ik tot in de dood kan staat maken en misschien zullen zij wel eens de dragers van het halve ivoeren plaatje zijn; dat kan ik nu nog niet zeggen. En hen beiden zult u even goed kunnen vertrouwen als mijzelf. Bewaar het vooral goed, laat het niemand zien en verstop het dadelijk. Ik, van mijn kant, zal dadelijk hulp bieden aan iedereen, die namens u met de helft

van dit fiche bij mij komt. En nu moeten wij gaan doen wat er te doen valt.

— Kan vader dan nu al vervoerd worden? Kan hij die lange reis nu maken?

— Niet voor morgen. En ook dan mag hij de reis niet aan één stuk maken. Het best was, als hij met een auto reisde en dan niet met zijn eigen Rolls Royce, die bij de bandieten natuurlijk al bekend is, maar met een gehuurde wagen of met een nieuwe auto, naar hij wil. Maar u hoeft niet bang te zijn voor het lot van uw vader tot op het tijdstip van zijn vertrek, want van nu af aan zullen mijn vrienden en ik over hem waken. Om te beginnen mag hier niemand het huis binnenkomen die u persoonlijk niet heel goed kent. Als er zich politie komt aanmelden, informeer dan eerst, alvorens ze toe te laten, bij het hoofdbureau, of er inderdaad politiemannen hierheen zijn gestuurd. Ik wilde, dat ik hier de hele dag kon blijven, maar dat zal mij onmogelijk zijn. Ik heb nog heel wat voorzorgsmaatregelen te nemen. Een van mijn vrienden houdt echter het huis nauwkeurig in het oog en de tweede bewaakt de achterkant. Er zal geen muis kunnen binnengaan, of zij moeten het zien. Ik moet nu weg, maar over enige uren keer ik terug en dan zullen wij verdere maatregelen treffen.

— En, wat moet er gebeuren met... met deze dode hier, en met de andere bandiet die geboeid is?

— Dat is waar; zij kunnen natuurlijk onmogelijk hier blijven. Welnu, u wacht maar totdat ik enkele minuten vertrokken zal zijn, daarop laat u onmiddellijk de politie inlichten en u kunt dan naar waarheid alles vertellen wat er hier is gebeurd. Maar dit spreekt vanzelf, u zult met geen woord spreken over mijn plan om de plaats van uw vader in te nemen, want muren hebben hier oren en zelfs met de politie moet men tegenwoordig een beetje voorzichtig zijn.

— En mag ik zeggen, dat u mij geholpen hebt?

— Dat zal de politie uit zichzelf wel

begrijpen; zoveel gezond verstand schrijf ik haar wel toe, antwoordde Raffles glimlachend. En zo niet, vertel het dan gerust. Maar u zwijgt natuurlijk over mijn plan om hier weer terug te keren, want het spijt mij, dat ik het moet zeggen, maar dankbaarheid is een woord, dat in het woordenboek van de politie blijkbaar niet voorkomt. Men zal natuurlijk u bevrijden van de aanwezigheid van deze twee mannen, in een althans waarvan zij ook onmiddellijk een langgezocht recidivist zal herkennen. En nu vaarwel, miss, of liever tot ziens.

Raffles nam afscheid met een hoffelijke buiging.

Raffles hield woord en keerde om half drie in de namiddag naar het huis van de bankier terug.

Hij droeg een grote koffer en hij stond voor de verbaasde ogen van Marjorie in de gedaante van een nog hele jongeman, die er uitzag als een reiziger in damesconfectie of stofzuigers, verwijfd, met een fijn, opgestreken snorretje, blinkende nagels, gepommadeerd haar en keurige kleren.

Maar uit de koffer kwamen geen fijne pantalons, geen nachthemden, geen kousen en ook geen demonstratiestofzuiger, maar wel een uitstekend gemaakte damespruik van goudblond haar die Marjorie voortreffelijk bleek te passen.

Alleen de huisarts van de Beurskoning was er in die tijd geweest en zo nauwkeurig had het jonge meisje de raadgevingen van Raffles opgevolgd, dat men de goede oude man niet had binnengelaten voor hij uit zijn portefeuille een kiekje haalde, dat hij, als amateur fotograaf, vijftien jaar geleden van de kleine Marjorie had gemaakt en dit als stuk van overtuiging had getoond.

Ook hij was heel tevreden geweest

over de vooruitgang van Hooker en had verklaard, dat er niets op tegen was als de patiënt de volgende dag zou opstaan.

Wat de gevangene en de dode bandiet betreft, de politie was hen komen weghalen en had inderdaad in een van hen een gevaarlijke booswicht herkend.

En nu ging Raffles dadelijk aan de slag. Hij ging de kamer binnen, waar Hooker nu helemaal alleen lag, want de verpleegster was voor enige uren weggestuurd, sloot de deur, ging voor de grote spiegel zitten, na enige tijd het gezicht van de Beurskoning grondig bestudeerd te hebben, haalde kleurwattertjes, penselen, een pruik en nog verschillende andere voorwerpen te voorschijn en ging aan de slag.

Er was nog geen half uur verlopen of voor het bed stond een man, naar wie Hooker met verschrikte ogen keek, terwijl hij stamelde:

— Het is om je eigen ogen niet te geloven. Het is om er bang van te worden.

Dat vond Marjorie ook, die binnen werd geroepen en de handen in elkaar sloeg van verbazing over zoveel vermommingskunst.

Daarop greep Raffles de schaar en begon, ofschoon Hooker eerst wat tegenpruttelde, zijn zware snor af te knippen. Hij schoor dit mannelijk sieraad vervolgens behendig af, evenals de korte bakkebaardjes, die Hooker placht te dragen en bestreek tenslotte het grijzende haar van de beurskoning met een kleurloos vocht, dat wanneer het enige tijd aan de lucht was blootgesteld, aan het haar een donkerrood bruine kleur gaf.

En daar lag nu in het grote bed een gladgeschoren man met rosachtig haar en daarvoor, gezond en wel, stond de valse Jerry Hooker, klaar om de strijd tegen de bende van het « Kwade Oog » te beginnen.

HOOFDSTUK VI

VOORBEREIDINGEN

De eerste nacht ging volkomen rustig voorbij. Raffles sliep in het monumentale bed van de multi-miljonair en deze bracht de nacht door in een aangrenzend vertrek, waarvan Raffles de ramen en deuren zorgvuldig gesloten had en bovendien had voorzien van luid klinkende alarmsignalen, die bij de minste aanraking van buiten in werking zouden worden gebracht.

De volgende ochtend doorstond Raffles glansrijk de proef van de herkenning want noch Jim, noch de verpleegster legden ook maar de minste twijfel aan de dag omtrent de persoonlijkheid van de man, die daar in het bed lag.

Alleen verbaasde de zuster zich een beetje over de uitstekende algemene toestand, waarin de patiënt zich scheen te verheugen en zij mocht dan ook vertrekken, nadat de huisdokter was verschenen, die enige woorden met de zogenaamde Hooker wisselde, Marjorie vriendelijk onder de kin streek, weer in zijn auto stapte en wegreed.

Raffles had deze proef dus wel schitterend doorstaan, want de huisdokter kende Hooker al meer dan 20 jaar en al was hij oud, de scherpste van zijn ogen liet nog niets te wensen over.

Voor Hooker zelf was het een hele saai dag, want hij mocht zich helemaal niet vertonen, hij moest steeds in het aangrenzende vertrek blijven, opgesloten met een paar boeken en tijdschriften en nu en dan kwam Marjorie even, om hem zijn eten te brengen.

Hooker verklaarde bovendien bij hoog

en laag, dat hij zich volkomen goed voelde en niet meer in bed wilde blijven.

Over het algemeen was de beurskoning een heel lastig heerschap, om er in deze aangelegenheid mee om te gaan, zoals Raffles al gauw merkte. Het ontbrak hem niet aan persoonlijke moed, hij was trots, koppig, van een zeer grote lichaamskracht en het stuitte hem tegen de borst, aldus de wijk te nemen voor de vijand.

Het kostte Raffles zelfs heel wat overredingskracht, alvorens hij Hooker overtuigd had, dat het voor alle dingen verreweg het beste was, als hij gedurende enige tijd van het toneel verdween, daar hij toch onmogelijk in staat zou zijn, de bende van het « Kwade Oog » alléén met succes te bestrijden.

Raffles vergulde deze bittere pil zo goed mogelijk en al slikte Hooker haar met moeite, hij slikte ze dan toch.

Want tenslotte zag de miljonair heel goed in, dat hij bij lange na niet zou kunnen beschikken over de middelen, die die geheimzinnige helper als het ware uit de grond scheen te stampen.

Wie de man eigenlijk was, hoe onwaarschijnlijk het ook moge klinken, Hooker wist het nog niet.

Marjorie had er hem onkundig van gehouden, op verzoek van Raffles, die er om bepaalde redenen niet op gesteld was, dat Hooker zo gauw achter zijn identiteit zou komen.

Hooker hield hem voor een buitengewoon schrandere speurder, een particuliere detektive, plotseling opgedoken

uit een zuidelijke stad en alleen maar bezield door de vurige wens om de bende van het « Kwade Oog » te vernietigen.

De hoofdzaak was, dat Hooker wel-dra alle tegenstand opgaf en er in toestemde, gedurende enige tijd met zijn dochter op zijn landgoed in Florida te gaan wonen, zonder tekenen van leven en goed vermomd.

Wat het vertrek van Marjorie betreft, men zou doen alsof zij door een vriendin was uitgenodigd, enige weken bij haar door te brengen.

Misschien klonk dit niet erg waarschijnlijk, nu haar vader nauwelijks hersteld was, maar een ander middel was er niet, want Raffles wilde in geen geval, dat Marjorie in huis bleef, daar hij het meisje niet wilde blootstellen aan de gevaren, die hem zelf daar zouden kunnen bedreigen.

Bovendien moest het voor het meisje zelf een onaangenaam idee zijn, gedurende enige tijd onder één dak te moeten vertoeven met een man, die weliswaar haar en haar vader een grote dienst had bewezen, maar die niettemin buiten de wet geplaatst was, die gezocht werd door de Justitie van zijn land, die, om kort te gaan, John Raffles was.

Nadat dit alles zo geregeld was, had Hooker wel dadelijk met zijn dochter willen vertrekken, maar Raffles had andere plannen.

Ten eerste wilde hij wachten tot het vallen van de duisternis en dan zou het ook verstandiger zijn als vader en dochter niet tegelijkertijd vertrokken.

Het plan werd dus gemaakt, dat Hooker omstreeks elf uur het huis aan de achterkant zou verlaten, in een bediendenlivrei gestoken, alsof hij op bezoek was geweest bij een van de vrouwelijke leden van het personeel, maar Marjorie zou de nacht nog in het huis doorbrengen en pas laat in de middag vertrekken, zogenaamd na de ontvangst van een brief van haar vriendin.

Hooker vervoeelde zich als dusdanig, Raffles liep op de vilten pantoffels van zijn dubbelganger voetje voor voetje door het grote huis en Marjorie was zenuwachtig.

Het gevaar leek wel in de lucht te hangen en tastbaar en voelbaar te zijn. Niemand kon het met zekerheid zeggen en toch wist iedereen bijna onbewust, dat het huis voortdurend bespionneerd werd en dat niet alleen door de vrienden van Raffles, maar ook door de leden van de bende.

Raffles wachtte rustig het ogenblik af, tot het donker zou zijn.

Er was niemand in het hele huis, die hem niet voor Hooker aanzag en in dat opzicht althans kon hij volkomen gerust zijn; zijn vermomming was uitstekend.

Tegen tien uur in de avond vertoonde het humeur van de echte Hooker zo'n bedenkelijke inzinking, dat Raffles maar besloot, hem te laten vertrekken.

Marjorie had al, zonder dat zij het wist op geen tien passen afstand gevolgd door Charles Brand, tersluiks een bediendenlivrei binnengesmokkeld en Hooker trok deze kleren aan, met een zucht van verlichting, ofschoon nog alles behalve ingenomen met de gang van zaken.

Hij voelde zich nog tamelijk slap, al mocht hij weer lopen, maar hij hield het in zijn eenzame kamer niet langer uit en hij aanvaardde dus de tocht naar de achterdeur, nadat Marjorie en Raffles zolang en zo handig gemaneuvreerd hadden, tot de bedienden of het huis verlaten hadden, of elders in het grote huis bezig waren, zodat de gladgeschooren vreemdeling met zijn roodbruine haar niet bang hoefde te zijn, dat hij iemand zou tegenkomen.

Aan de achterkant van het huis en nadat nauwelijks de deur achter hem was dichtgefallen, werd hij als het ware opgevangen door Brand, die al zijn orders had gekregen en hem goed in het oog zou houden, tot hij veilig en wel het station bereikt had, waar de treinen naar het zuiden vertrekken.

Hooker zou die nacht niet verder reizen dan Philadelphia, waar zijn dochter zich de volgende dag bij hem zou voegen.

Raffles had met een zucht van verlichting de deur achter de zogenaamde bediende gesloten en mompelde nu

zacht voor zich heen:

— Nu heb ik tenminste de handen vrij. Mijnheer Hooker is mij wel dankbaar, maar zijn erkentelijkheid is van een lastige soort, hij wil mij steeds de helpende hand bieden en hij begrijpt maar niet, dat ik deze zaak veel beter met mijn twee vrienden zal kunnen opknappen dan met zijn hulp. Als nu het meisje nog vertrokken is, dan kan het er op losgaan.

Raffles keerde terug en vond Marjorie in de kleine muziekzaal, staande bij de piano. Zij had tranen in de ogen en zei, zodra Raffles de deur achter zich gesloten had:

— Ik hoop, dat alles goed zal gaan, mijnheer Raffles.

— Dat zal het zeker, miss, van het ogenblik dat uw vader veilig in de trein zit. Maar ik zou u wel willen vragen, mij niet meer bij die naam te noemen, die u net gebruikte, zelfs niet wanneer wij alleen zijn, want dat is gevaarlijk.

— Alle bedienden zijn nu te vertrouwen, zei Marjorie zacht.

— Dat hoop ik van harte, miss, maar ik heb er helaas geen zekerheid van, antwoorde Raffles ernstig. En men kan in dergelijke dingen niet te voorzichtig zijn. Bedenk, dat ik uw vader ben tot nader order. Het is nu half elf en als ik u een goede raad mag geven, dan zou ik maar naar bed gaan, want deze dag is heel vermoeiend geweest en u hebt ook vannacht niet al te veel geslapen.

— U hebt gelijk, ik voel mij vermoeid. Slaap wel... papa.

Juist werd er bescheiden op de deur getikt, Jim kwam binnen en Raffles drukte het meisje een vluchtige kus op het voorhoofd, gaf haar een tikje op de wang en stuurde haar weg.

— Ik kwam vragen of mijnheer al weer zijn rumgrog wil hebben, zei de oude bediende, toen Marjorie de kamer was uitgegaan.

Raffles trok een bedenkelijk gezicht en zei:

— Wat denk je er van, Jim, zou onze huisdokter dat goedkeuren?

— Ja? dat kan ik moeilijk beoordelen, mijnheer, antwoordde Jim met hoog

getrokken wenkbrauwen. Als mijnheer zich weer opgewekt en flink voelt, dan zal het geen kwaad kunnen... maar anders...

Raffles bedacht echter, dat er in dit huis wel eens iets anders dan rum kon zijn in een grogje en daarom zei hij glimlachend:

— Ik zal nog maar een paar dagen wachten, Jim. Misschien zou het mij kwaad doen.

— Heeft mijnheer anders nog iets nodig?

— Niets, Jim.

— Als mijnheer het mij toestaat, zou ik wel willen opmerken, dat mijnheer er goed aan zou doen, nu maar weer naar bed te gaan. Het is de eerste dag, dat mijnheer is opgestaan en ik weet bij ervaring hoe vermoeiend dat is.

— Ik denk er over, om mijn bed maar weer op te zoeken, Jim, antwoordde Raffles.

— Verlangt mijnheer dat ik hem bij het uitkleden help?

— Geen sprake van, Jim. Je ziet me toch niet voor een baby aan? Als je wilt, kunnen jullie naar bed gaan.

— Dan wens ik mijnheer een goede nacht en wel te rusten.

Met deze woorden verdween de oude bediende.

Het was toen elf uur precies.

Raffles ging de kamer uit, na de schakelaar van het licht te hebben omgedraaid, bleef een ogenblik in de brede gang stilstaan, die tamelijk helder verlicht werd door een paar elektrische lampen, luisterde een ogenblik aandachtig en sloop toen de gang uit, tot hij voor het raam stond, dat zich in de zijgevel van het huis bevond en waardoor de gang overdag licht kreeg.

Hij schoof voorzichtig het gordijn iets opzij en keek naar buiten. In een voorstad als Long Island-City in Queens is het verkeer op dat uur in de avond al aanzienlijk afgenomen en er waren dan ook niet veel mensen op straat. Alleen op de Queens Boulevard zoefden nog geregeld de auto's voorbij. De zijgevel van het huis grensde aan een brede zijweg, met twee rijen dunne bomen beplant, waarvan het bladerendak

nog maar dun en ijl was en die helder verlicht werd door elektrische lampen, opgehangen aan hoge sierlijke masten. Raffles loerde even door de kier van het gordijn, maar hij kon niets verdachts opmerken.

Hij richtte zich op, liep weer de gang door en ging tenslotte zijn eigen slaapkamer binnen. Hij maakte direkt licht, sloot de deur, deed er de grendels voor en begon onmiddellijk een grondig onderzoek van de grote kamer.

Met zijn revolver in de rechterhand opende hij achtereenvolgens alle kasten, trok de gordijnen voor de ramen opzij, en keek zelfs onder het monumentale bed. Er was echter absoluut niets verdachts te bespeuren en het was volkomen zeker, dat zich niemand in de slaapkamer had verstopt.

Raffles legde de revolver in de la van het nachttafeltje, dat dicht bij het hoofdeinde van het bed stond en begon zich uit te kleden.

Toen hij zijn overhemd had uitgetrokken, knoopte hij behoedzaam een eigenaardig kledingsstuk los, wat er op het oog uitzag als een gewoon wollen vest zoals het 's winters wel gedragen wordt door kouwelijke en bejaarde heren. Het was heel soepel en gaf mee aan alle bewegingen van het lichaam, terwijl het nauwelijks een halve duim dik was. Maar dit vest bestond uit een zeer taai weefsel, nog versterkt met een pantser van zeer dunne nikkelstalen schalmen, maar zo stevig, dat zelfs een geweerkogel er op zou zijn afgestuit. Alleen de kogel uit een legergeweer zou misschien in staat zijn geweest dit pantser en de laag van taai weefsel te doorboren.

Raffles stond op het punt het kledingsstuk uit te doen, toen hij zich bedacht, het weer dichtknoopte en voor zich uitbromde:

— Het zal mij in de slaap niet storen en men kan nooit weten wat gebeurt...

HOOFDSTUK VII

'S NACHTS OM EEN UUR

Raffles had heel wat vermoeienissen doorstaan die dag, en daar hij ook de vorige nacht niet erg veel had geslapen, deed de natuur haar rechten gauw terdege gelden, want nauwelijks had hij zich in het gemakkelijke, zachte bed uitgestrekt, of zijn ogen sloten zich en hij viel in slaap, vol vertrouwen op zijn voortreffelijk gehoor en op zijn lichte slaap, waardoor hij zeker bij het minste gerucht wakker zou worden.

De uren verstreken en in het hele grote huis heerste volkomen rust.

Raffles sliep rustig door. Misschien

was de vermoeidheid toch wel groter geweest dan hij dacht, want Raffles sliep die nacht bijzonder vast.

Was dat niet het geval geweest, dan zou hij misschien, omstreeks half een in de nacht gehoord hebben hoe er in het grote vertrek iets verschoven of verzet leek te worden...

Hij zou dan misschien het hele zachte gerucht wel hebben gehoord van een heel klein paneeltje in een van de wanden van de kamer, dat om een onzichtbaar scharnier draaide. Dat paneeltje zat in een donkere hoek van de kamer,

ongeveer in het midden van de lambrijsing van mahoniehout. Daar achter was de badkamer. En als Raffles dan wakker was geworden doór dit gerucht, zou hij misschien ook wel gezien hebben, dat er door de opening, die nu ontstaan was en die niet veel groter was dan een decimeter in het vierkant, een hand kwam steken, die een zaklantaarn vasthield, die bovendien met een riempje aan de pols was vastgemaakt.

Een ogenblik daarna verlichtte een heel flauw schijnsel, niet eens zo sterk als dat van een kaars, voor een ogenblik het vertrek, de lichtbundel scheen rond te zoeken en toen werd het weer donker.

Maar daarop verscheen de hand opnieuw en nu omklemde zij een voorwerp, dat er eerst uitzag als een dirigeerstok, vervolgens als een wandelstok en dat tenslotte heel langzaam de gedaante aannam van een hengel.

Dat voorwerp was aan het einde voorzien van een eigenaardige inrichting, die wel iets leek op de weerhaak, waarmee de bommen zijn voorzien, die de schuitenvoerders in de Amsterdamse grachten gebruiken. De punt was echter heel spits, zo spits als een mes en de weerhaak was, evenals trouwens de rest van de roede, met zwarte stof omwikkeld.

Heel langzaam, heel voorzichtig, kwam die roede uit de opening in het paneel steken en tastte rond in het grote slaapvertrek en telkens werd zij langer, totdat zij een lengte van bijna drie meters bereikt had.

Zij maakte absoluut geen geluid, want de strook laken, waarmee zij omwikkeld was, dempte ieder geluid, veroorzaakt door de aanraking met een of ander meubelstuk.

Nog heel even glansde het zwakke schijnsel op en toen was de weerhaak juist in de onmiddellijke nabijheid van de stoel, waarop de zogenaamde Jerry Hooker zijn kleren had gehangen.

De haak greep het vest vast, voorzichtig en zonder enig gerucht te maken en met minder leven dan een gon-

zende mug zou hebben gemaakt, werd dat vest behoedzaam ingepalmd, tot het een ogenblik achter de duistere opening van het kleine luikje verdween.

Enige sekonden verliepen.

Toen kwam het vest weer te voorschijn, legde de terugweg af, in dezelfde stilte en geheimzinnigheid en hernam zijn vorige plaats. Dan verdween de hengelroede, het paneeltje ging heel zacht dicht...

En Raffles sliep...

Een half uur verstreek en toen werd het luikje opnieuw geopend. Hetzelfde geheimzinnige verschijnsel van zoëven verlichtte voor een ogenblik de kamer... maar ditmaal werd Raffles er door wakker.

Hij was echter een man, die zich wist te beheersen en hij verroerde zich niet alleen niet, maar hij hield zijn zenuwen zelfs zo uitstekend in bedwang, dat hij de ogen zelfs niet opende en zijn gezicht dezelfde rustige, kalme uitdrukking behield. Hij lag op dat ogenblik toevallig met zijn gezicht naar het luikje gekeerd, het hoofd iets voorover en hij keek nu heel voorzichtig door zijn oogharen en met de ogen bijna gesloten, naar wat er zou gebeuren.

Het volgende ogenblik had hij alle reden om zichzelf te berispen, want toen kreeg hij het kleine luikje in het oog, dat zich flauw aftekende tegen het glanzende oppervlak van de glimmend gewreven lambrisering.

Hoe had hij dit over het hoofd kunnen zien? vroeg hij zich zelf af.

Het was echter lastig te zien, want enige ogenblikken was het schijnsel van de lantaarn recht op Raffles gericht.

Toen kwam de hengel weer te voorschijn...

Raffles keek er met meer nieuwsgierigheid dan angst naar en eigenlijk was het enige, waarover hij nadacht, de manier, waarop een of meer leden van de bende er in hadden kunnen slagen, ondanks de goede bewaking, het huis binnen te sluipen.

Hij kwam echter al gauw tot de tamelijk logische conclusie, dat de man

daar aan de andere kant van het luikje met zijn hengel al in huis was geweest en misschien wel onder de bedienden moest worden gezocht.

Toen kreeg hij de omwikkelde weerhaak en de spitse punt in het oog en zijn gedachten namen weer een heel andere richting aan.

Hij vroeg zich af wat die man met deze zonderlinge hengel wilde, toen de punt, die langzaam maar zeker was genaderd, zich op nauwelijks tien duim van zijn lichaam af bevond.

En toen begreep Raffles het...

Het ding, dat daar onverbiddelijk naderbij kwam, was een moordwapen. En het was beslist vergiftigd, want geen verstandig man kon verwachten, dat die stalen punt, hoe scherp ook, voldoende zou zijn om een man op slag te doden, vooral daar zij aan het uiteinde van een buigzame hengel hing, zodat het onmogelijk zou zijn, er een enigszins krachtige stoot mee toe te brengen.

Was die punt echter vergiftigd, dan zou een enkele prik al voldoende zijn om het doel te bereiken.

Ondanks zijn koelbloedigheid en zijn waarachtige moed, voelde Raffles toch een huivering over zijn lichaam lopen, toen de punt in de richting van zijn hals naderde en er nog nauwelijks enige centimeters van verwijderd was.

Door zijn halfgesloten oogleden kon hij zien, dat er nu aan de weerhaak een wit kartonnen kaartje bengelde, bevestigd met een zijden koordje en in het midden waarvan een groot menselijk oog was getekend, met een afschuwelijk boosaardige uitdrukking, wijdopen en starend...

Als iemand, die onwillekeurig een beweging in de slaap maakt, wierp Raffles met opzet het dek iets van zich af en toen hij weer stil lag, beschermde zijn rechterarm zijn keel...

Zijn gezicht was nu zo diep weggezonden, dat het heel moeilijk te bereiken zou zijn voor de moordenaar, die daar aan de andere kant van de muur stond.

Maar zijn borst was nu onbedekt.

Het was onmiddellijk donker geworden, zodra Raffles een beweging maakte en de roede was een voet teruggetrokken.

Zo bleef het wel een volle minuut, maar toen Raffles weer rustig en regelmatig ademhaalde, vertoonde het lichtschijnsel zich opnieuw en de moorddadige punt kwam weer naderbij. Heel zacht trillend aan het einde van de buigzame hengel, kwam die punt steeds dichterbij de borst van de slapende man.

Toen een snelle stoot, duisternis, een zachte kreet, als van pijn en verrassing, het plotseling ontsteken van het nachtlucht op het nachttafeltje, het zachte dichtklappen van het luikje en toen stilte.

Raffles speelde zijn rol uitstekend. De vergiftige punt had hem zelfs niet kunnen schrammen, maar hij hield zich alsof hij getroffen was, kreunde zacht, hoe langer hoe zachter, tot hij aan zijn borst een dof gereutel wist te ontlokken, dat menig beroepstoneelspeler hem zou hebben benijd. Hij liet zich zwaar op een stoel neervallen, wankelde weer naar bed, viel er met zijn volle gewicht op, schonk zich een glas water in en toen werd alles weer stil...

De stilte van de dood...

Weer verliepen er verscheidene minuten, nu wel bijna een kwartier in de grootste spanning, maar ook in de meest volmaakte stilte. Toen klonk een zacht geluid, dat kwam van de kant van de balkondeuren. Het was een krasend geluid, dat maar even duurde en toen draaide de kruk van de spagnolet een halve slag rond, een van de deurhelften werd geopend, het gordijn werd opzij geschoven en een man, het gezicht bijna helemaal verborgen achter een zwart masker, dat maar een klein gedeelte van het voorhoofd liet zien, kwam de kamer binnen, de revolver in de hand, op de voet gevolgd door nog twee andere, eveneens gemaskerde kerels, waarvan de een een breed mes, de ander een gummiknuppel in de hand had.

Twee van hen hadden bovendien een lantaarn bij zich.

Die lantaarns waren echter volkomen overbodig, want een paar wandarmen brandden en het slaapvertrek was vrij helder verlicht.

Dwars over het bed lag het slachtoffer, met het gezicht voorover, de armen wijd uitgespreid en de handen in een laatste stuip trekking in de dekens geklauwd.

De man met de revolver kwam heel zacht lopend op het bed toe en fluisterde :

— Mijnheer Raffles heeft nu zijn toekomst gehad. Nu, wij zijn de bemoelal kwijt. Ik wil nog eens voor de laatste keer zijn gezicht zien.

Hij draalde het lichaam om en op hetzelfde ogenblik slaakte hij een gebrul van woede ; het slachtoffer bestond uit een peluw, twee hoofdkussens en een zijden pyjama, benevens een paar mullen, en dat was alles.

En nog terwijl de man schreeuwde van teleurstelling, voelde hij zich door iemand, die onder het bed moest liggen, plotseling bij de enkels grijpen, zodat hij achterover viel. Hij had zijn revolver echter kunnen vasthouden en als een dolle, zonder zich te bekommeren om het lawaai, vuurde hij onder het bed.

Maar Raffles was al snel als een aal teruggeleden en nu dook hij op aan de andere kant van het bed.

Er stak niet veel boven uit, slechts een paar ogen, een paar vingers en dan ten slotte de mond van een revolver, maar dat was ruimschoots voldoende.

Een van die vingers bewoog zich nu even, een knal en de man met de revolver had zijn rol op dit levenstoneel uitgespeeld ; hij viel voorover en een klein, zuiver rond gat tussen de beide ogen, net boven de neuswortel, zou later voor de zoveelste maal bewijzen, welk een voortreffelijk revolverschutter Raffles is.

Dit alles was zo razendsnel in zijn werk gegaan, dat de twee andere ban-

dieten nog niet begrepen, wat er eigenlijk gebeurde, toen zij al het derde gedeelte van hun legermacht verloren hadden.

Tot overmaat van ramp was het bed tussen hen en Raffles in en zij hadden geen vuurwapen.

Maar een van hen wilde zich bukken en naar de revolver grijpen, die de dode was ontvallen. De kogel van Raffles ving hem echter als het ware in de vlucht op en trof hem in de schouder, zodat de man neerzakte, zwaar gewond en niet meer bij machte om schade te doen.

Wat de derde bandiet aangaat, hij begreep waarschijnlijk, dat het gevecht een ongunstige wending ging nemen, om welke reden hij tot een weinig eervolle terugtocht besloot. Hij nam dit besluit echter enkele sekonden te laat, want Raffles was eerder dan hij bij de balkondeuren en beval kortaf, met opgeheven revolver :

— Steek je handen op ! Ga in die hoek staan ! Verroer je niet !

Terwijl hij met de rechterhand de revolver op de man bleef richten trok hij met de linker snel het gordijnkoord los, liep op de man toe, stak zijn revolver op en beval :

— Steek je handen uit !

De schurk echter wilde dit bevel op zijn eigen manier uitleggen ; hij stak zijn handen wel uit, maar het was om Raffles onverhoeds aan te grijpen. De man had echter te doen met een tegenpartij, die hem verre de baas was. Met een enkele geweldige slag velde Raffles de bandiet en bond hem met het gordijnkoord zo stevig de handen op de rug en de enkels aan elkaar, dat de kerel letterlijk geen vin meer kon verroeren.

Het hele voorval, van het ogenblik af, dat de kruk van de deur ging bewegen, had nauwelijks vijf minuten geduurd.

— Dat is een hele opruiming, mompelde Raffles met een flauwe glimlach. Maar er is één ding, dat ik niet goed begrijp, namelijk hoe het mogelijk is,

dat die kerels hier hebben kunnen binnendringen, zonder dat Brand en Henderson het hebben gemerkt.

Hij had deze overweging juist gemaakt, toen hij buiten op de gang snelle voetstappen hoorde van iemand, die op zijn kousen liep.

Er werd aan de kruk van de deur gerammeld en toen klonk daarbuiten de angstige stem van Jim, die riep :

— Mijnheer, mijnheer, wat gebeurt hier toch ? Kunt u de deur niet opendoen ?

— Direkt, Jim. Wees maar niet ongerust ! antwoordde Raffles, met de stem van Jerry Hooker.

Een paar stappen brachten hem bij de deur, hij schoof de grendels terug en draaide de sleutel in het slot om. Jim kwam binnen, doodsbлек, met verwarde haren en nauwelijks gekleed. Hij wierp een verbijsterde blik in het vertrek, waar de dode met uitgespreide armen en benen midden op de vloer lag en de gewonde zich kreunend op het bed rondwentelde en zei toen op hese toon :

— Mijnheer Hooker, mijnheer, er is iets heel ergs gebeurd. Uw dochter...

— Wat is er ? Wat is er met miss Marjorie ? Maar spreek dan toch, man.

— Mijnheer Hooker, ik hoorde schieten, ik schoot een enkel kledingstuk aan, en toen ik naar beneden kwam rennen, na eerst onmiddellijk de politie te hebben gebeld, vond ik de slaapkamerdeur van miss Marjorie open. Ik keek naar binnen, het bed was beslapen geweest en miss Marjorie had zich zeker haastig aangekleed. Ik vond haar nachtmutsje en haar peignoir op het bed en haar reistas stond niet meer op de vloer, waar ik ze zelf had neergezet, gepakt en wel, waar zij ze 's ochtends direkt zou vinden.

— Maar zij zelf, zij zelf ? riep Raffles in de grootste opwinding.

— Miss Marjorie was er niet meer, mijnheer. Ik hoopte haar hier te vinden.

Maar plotseling viel Raffles iets in. Met een paar stappen was hij bij de stoel, waarover hij zijn kleren had gehangen. Hij greep het vest en begon haastig de zakken te doorzoeken. En toen slaakte hij een onderdrukte vloek en verwenste zichzelf hartgrondig ; de helft van de rode fiche was verdwenen.

HOOFDSTUK VIII

GERED

Een ogenblik voelde Raffles zich gegrepen door een gevoel van machteloosheid, dat hem van zijn bezinning dreigde te beroven.

Raffles rende weg, holde door de gang en ging de slaapkamer van zijn dochter binnen, die er beslist niet ordeloos uitzag, zodat de schurken een list hadden moeten gebruiken, om haar mee te lokken.

Het tonen van de halve fiche zou overigens ook voldoende zijn geweest om het meisje te overtuigen.

Hij ging onmiddellijk weer terug naar zijn eigen slaapkamer, laadde zijn revolver opnieuw, trok zijn overjas aan,

zette zijn pet op en zei toen tegen Jim, die schuw in een hoek zat :

— Ik kan en wil hier niet wachten tot de politie komt ; ik zou gek worden. Ik moet dadelijk op onderzoek uit. Je kunt de politie natuurlijk vertellen wat hier is gebeurd. De schurken hebben mijn dochter ontvoerd, Jim, daaraan kan helaas niet meer getwijfeld worden. Maar druk de politiemannen op het hart, dat zij hiervan absoluut geen mededeling verstrekken aan de pers, die natuurlijk wel zou komen opdagen, want dat zou het onderzoek alleen bemoeilijken.

Hij knikte de oude bediende nog eens

toe, overtuigde zich dat zijn gevangene nog steeds stevig was gebonden, rukte de man het masker van zwart tricoot van het gezicht, keek hem eens goed in het bleke gezicht met de vals lichtende grijsgroene ogen, opdat hij het naderhand dadelijk zou herkennen en snelde toen weg, het huis uit.

Op het terras liep hij bijna Charles Brand tegen het lijf, die daar in de donkere schaduw van een zware eik stond en die, toen hij hem herkende, bijna een kreet van verbazing en schrik uitte.

— Sta jij hier ? vroeg Raffles, ongeduldig en verwonderd. Waarom ben je niet aan de achterkant van het huis ? Waar is Henderson ? Het spijt me, dat ik het zeggen moet, Charles, maar ik had gedacht, dat ik deze nacht beter op je had kunnen rekenen. Ik ben de dood slechts op het kantje af ontkomen.

— Maar voor de drommel... ben ik nu gek geworden ? Een half uur geleden kwam je met Marjorie uit het huis. Je knikte me toe als om me gerust te stellen en je stapte met haar in de wachtende auto.

— Ik ? riep Raffles vol verbazing, die dacht, niet goed te hebben verstaan. Je bent gek, Charles. Ik heb het huis helemaal niet verlaten.

— Dan, dan moet het een van de bandieten zijn geweest, die op uitstekende wijze het uiterlijk van Hooker had nagebootst. Ik begrijp alleen maar niet hoe het mogelijk was, dat die mannen zijn binnengedrongen, zonder dat wij het gezien hebben.

In korte woorden vertelde hij Brand wat er was gebeurd. De jongeman had met een bleek gezicht geluisterd en hernam nu op fluisterende toon :

— Dat is verschrikkelijk. Stel je voor dat die haak je boven of onder de pantsering getroffen had.

— Een van de drie is zonder twiifel een van de bedienden geweest, misschien een kok of iets dergelijks. Ik denk, dat hij zijn medeplichtigen door het aangrenzende huis heen, misschien wel

door een tussenmuur in de kelders, heeft binnengesmokkeld. Je weet, dat het balkon aan de achterkant van het huis, waaraan ook de slaapkamer van Hooker grenst, over bijna de hele gevel doorloopt en het was dus niet zo moeilijk, die kamer binnen te dringen, zonder dat het van buiten gemerkt werd ; de nacht was heel donker, want het is nieuwe maan, en zij droegen allen zwarte kleren en maskers. Maar wat helpt ons al dat gepraat ? Wij moeten tot iedere prijs miss Marjorie opsporen. Waar is Henderson nu ?

— Aan de andere kant van het huis.

— Laten wij hem dan gaan opzoeken.

Onder het spreken waren de twee mannen al verder gelopen en toen zij de hoek omsloegen, stond net de auto van de politie voor de huisdeur stil.

Uit de duisternis kwam nu ook de reusachtige gestalte van James Henderson opdoemen. Ook hij bleef stom verbaasd staan, toen hij daar de zogenaamde Hooker voor zich zag en hij vroeg zacht :

— Bent u alweer terug, mylord ?

— Ik ben niet weg geweest, James, antwoordde Raffles en nogmaals deed hij in korte woorden het verhaal van alles wat er die nacht was gebeurd.

De reus luisterde met gebalde vuisten en toen Raffles zweeg, barstte hij uit :

— O, die schoften ! En mijnheer Brand en ik dachten nog wel, dat er geen vuiltje aan de lucht was.

— Dat kan men moeilijk zeggen, James, zei Raffles met een flauwe glimlach. Het is een nacht, die ik met een zwarte kool in mijn dagboek zal optekenen. Want ik wil eerlijk zijn : ik weet geen middel om dat spoor van het jonge meisje in een stad als deze terug te vinden.

— Gelooft mylord dat ? Nu, daar ben ik half blij om, want ik weet er misschien wel een ! antwoordde Henderson en zijn ogen schitterden opgewonden.

— Wat bedoel je, James ? vroeg Raf-

fles levendig. Geloof jij zelf, dat we die auto zullen kunnen terugvinden ?

— Misschien wel binnen een half uur, mylord.

— Je drijft er zeker de spot mee ?

— Volstrekt niet, onze eigen wagen staat in de garage hier vlak bij.

— Maar wat helpt ons dat ? Al hadden wij tien auto's als wij het spoor van die andere niet kunnen terugvinden.

— Maar dat kunnen wij juist wel, mylord, zei Henderson opgewonden. Wilt u even meegaan, dan kan ik u overtuigen.

En bijna met geweld trok de reus Raffles en Brand naar de plek, waar de blauw-grijze taxi had gewacht, die Marjorie Hooker ontvoerde. Daar gekomen, wees hij naar het grijze, zwak glanzende asfalt en zei toen levendig :

— Ziet u het wel, mylord ?

Raffles keek, en hij zag op de rijweg een dubbel, bijna zwart en heel duidelijk zichtbaar spoor. Hij bukte zich, richtte zich plotseling weer op en riep opgelucht :

— Maar... dat is teer.

— Geraden, mylord ! riep Henderson eveneens verheugd. Ziet u, het zal wel instinct zijn geweest, maar ondanks alles heb ik van de eerste sekonde af die wachtende taxi gewantrouwd, die daar zo vlak bij het huis geparkeerd stond. Nu ziet u wel, dat hier een lange houten schutting geteerd wordt, ik had dat allang geroken. Ongemerkt heb ik het deurtje, dat u daar ziet, opengeduwde en daar op dat binnenplaatsje, aan de andere kant van de schutting, vond ik een hele rij blikken met teer, waarvan er een paar al open waren. Met een daarvan ging ik naar buiten, ik hiel het ding achter mijn rug en ik begoot er de twee achterwielen rijkelijk mee, vooral de banden. En de chauffeur merkte niets, wat niet erg te verwonderen is, als je op drie stappen afstand van een pas geteerde schutting zit.

Het scheelde weinig of Brand was de reus om de hals gevlogen. Wat Raffles betreft, hij drukte Henderson de hand

en zei alleen maar :

— Dat heb je heel knap gedaan, James, en als zij haar maar niet al te ver weg hebben gebracht, dan kon jouw schranderheid ons wel eens op het spoor van het arme kind brengen. En nu onmiddellijk op stap : wij hebben geen minuut te verliezen. Onmiddellijk gevaar zal zij wel niet lopen, want ik denk dat de schurken wel een hele hoge losprijs voor haar zullen vragen, maar toch moet er snel gehandeld worden, vooral met het oog op het teerspoor, dat, als het verkeer straks drukker wordt, zou kunnen verdwijnen. Zijn jullie allemaal gewapend ?

— Ik heb mijn revolver, antwoordde Brand.

— En ik heb mijn revolver, en bovendien nog dit grapje ! riep Henderson en hij toonde met een grimmig gezicht een soort knuppel of ploertendoeder, vervaardigd van echt balein, met een loden kogel aan het eind, het geheel met rottan omvlochten en waarmee zelfs een kind een slag kan toebrengen, voldoende om iemand een arm of been te breken.

— Op stap dan.

Henderson liep vooruit, om de auto uit de garage te gaan halen en enkele minuten later stootte de snelle wagen in grote vaart over de brede weg.

Raffles echauffeerde en hield het oog onafgebroken gericht op het teerspoor, dat hem na een half uur rijdens naar New York terugvoerde en wel naar de havenwijk Hoboken, die hij eveneens moest doorrijden.

De huizen werden opnieuw schaarser. Uit sommige kroegen klonk een schor gezang van dronken matrozen. Het licht liet hier veel te wensen over en alleen met behulp van de sterke schijnwerpers was het teerspoor te volgen, zij het dan ook met moeite, want het had na een half uur rijden veel van zijn duidelijkheid verloren.

Plotseling hield het helemaal op. Raffles was zo verstandig, gewoon door te rijden, maar hij had het huis, waarvoor de taxi blijkbaar had gestopt, nauwkeu-

rig in zijn geheugen geprent. Het was een vuil, smal huis, in een hele verdachte buurt en dat helemaal donker scheen te zijn. Het had een soort sous-terrein, waarin men toegang kreeg door vijf of zes stenen treden af te dalen.

Een honderdtal meters verder stopte Raffles voor een brandweerkazerne, die helder verlicht was en waar de hoofdbrandmeester hem toestemming gaf, nadat hij zich als detektive bekend had gemaakt, zijn auto voorlopig daar te parkeren.

Teen Raffles de auto 'n goede plaats had gegeven, stapte hij op de hoofd-brandmeester toe en vroeg hem zacht :

— Zeg mij eens, mijnheer, helpen uw mannen wel eens bij iets anders dan alleen bij een brand ?

— Dat komt dikwijls voor, mijnheer. Zij doen allerlei baantjes, als het nodig is en het is vaak nodig in een buurt als deze, dat begrijpt u wel.

— Maar zou u uw mannen ook afstaan, om de politie behulpzaam te zijn bij de bevrijding van de dochter van Jerry Hooker ?

— Daarvoor zou ik ze natuurlijk afstaan. Tenminste als het niet te lang duurt. Ik kan alleen maar niet begrijpen van welk nut zij u kunnen zijn en waarom u niet liever politieagenten te hulp roept.

— Dat is heel eenvoudig ; politieagenten hebben geen ladders, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb niets anders van u nodig dan een ladderwagen met vier of vijf flinke kerels. Ik heb de overtuiging, dat het jonge meisje zit opgesloten in het huis dat het nummer 15 draagt.

— Dat is best mogelijk. Daar zijn wel eens meer van die soort dingen gebeurd. Daar woont Mike Rednose. Een heel gevaarlijk heerschap, dat al eens vaker met de politie in aanraking is geweest. En je komt niet zo gemakkelijk zijn huis binnen, daar kunt u op rekenen.

— Daarom juist zou ik zo graag van uw ladderwagen gebruik maken, zei Raffles kalm. Natuurlijk mag die niet

blijven staan voor het huis zelf ; dat zou gekkenwerk zijn, want dat zou direkt gemerkt worden. Maar wij zijn voorbij de poort van een grote binnenplaats gereden, waaraan het huis nummer 15 zeker met de achterkant grenst.

— Zo is het ook, mijnheer.

— Prachtig. Dan zou ik u willen vragen, de ladderwagen door die poort naar de binnenplaats te rijden en een lange ladder op te zetten tegen het dak van een huis, dat vrij ver van het andere verwijderd is. Er is nog een steeg tussen, maar daar kunnen wij een paar ladders overheen leggen. Begrijpt u nu waarom ik zo op uw hulp gesteld ben ? Bij de eigenlijke overval hoeven uw mannen niet mee te doen ; ik kan daarvoor beter de politie in de arm nemen. Wilt u mij toestaan hier even op te belen ?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer. Maar nu ik u goed aankijk, wel voor de drommel. Ik vergis mij niet : uw portret heeft in de kranten gestaan ; u bent mijnheer Hooker zelf.

— Dat is waar ook, dat had ik bijna vergeten, bromde Raffles half voor zich heen. Nu, dat is eigenlijk nog beter. Dan kan ik zeker wel hulp krijgen.

Hij belde de politie op en nog geen tien minuten later waren er in alle stilte twaalf stevige politieagenten, onder aanvoering van een inspekteur, op de binnenplaats verzameld, waar de ladderwagen al stond, waarvan de slagirusladder nu snel en geruisloos werd uitgeschoven, waarop de agenten, Raffles en zijn beide metgezellen en vervolgens vier brandwachts, die enige korte ladders droegen, snel naar boven en op het dak klauterden. Dit alles ging vlug en stil in zijn werk.

Bij de steeg gekomen, die twee meter breed was, moesten de ladders dienst doen en zij, die van duizeligheid last hadden, deden beter, de tocht over deze noodbruggetjes op een hoogte van meer dan 25 meter niet te wagen.

Allen kwamen echter behouden aan de overkant en omstreeks drie uur in de nacht, toen het al langzaam begon te schemeren, stonden allen op het dak van het huis nummer 15.

Een luik werd geopend, maar niet dan nadat Raffles zacht Brand 'n wenk had gegeven, om het nauwkeurig te onderzoeken; geen overbodige voorzorg voorwaar, want er bleek zich de draad van een alarmsignaal aan te bevinden, die eerst moest worden doorgesneden.

Zo zacht mogelijk klauterden allen een voor een naar binnen, met de revolver in de vuist. Men daalde een trap af en ineens stond iedereen stil bij het horen van een zacht gekreun, dat van achter een deur op een lager gelegen verdieping scheen te klinken.

— Daar is mijn dochter, daar moet zij zijn! zei de zogenaamde Hooker met een bevende stem.

— Dan zal ik die deur wel eens even openmaken, mijnheer, zei Henderson, dat ding schijnt nog al niet erg zwaar te zijn.

Nu, voor ieder ander dan James Henderson, was die deur zeker zwaar genoeg geweest, maar voor de reus betekende het niet al te veel. Terwijl de anderen hun revolvers gereed hielden, boven aan de trap, ging hij naar beneden, nam een korte aanloop en wierp zich met zoveel kracht tegen het paneel van de deur, dat deze met een krakende slag versplinterde en half open vloog, terwijl de afgerukte scharnieren met stukken hout er nog aan, er als flarden bijhingen en de schroeven in het rond vlogen.

Met een kreet van schrik en woede vlogen er twee mannen op, die in het flauw verlichte vertrek zaten en de gebonden Marjorie Hooker bewaakten. Maar voor zij hun revolvers hadden kunnen trekken, suisde de knuppel van Henderson door de lucht en een van de mannen zakte met verpletterde schedel in elkaar. De reus greep de ander om het middel en kwakte hem met zoveel kracht tegen de grond, dat hij zich niet meer

verroerde.

In een oogwenk was nu het hele huis in opschudding, een half dozijn kerels kwam aanstormen en een paar seconden later waren zij handgemeen met de politie.

En terwijl deze strijd nog voortduurde, die zou eindigen, zoals later bleek, met de dood van drie gevaarlijke leden van de bende en de arrestatie van zeven anderen, terwijl één agent gewond werd, voerden Raffles en zijn beide metgezellen Marjorie Hooker haastig weg en brachten haar naar de auto.

Het was gegaan zoals Raffles wel vermoed had: een man, die het uiterlijk van Jerry Hooker had aangenomen en zich voor Raffles uitgaf, liet haar de helft van de fiche zien en verklaarde haar, dat zij zich direkt moest aankleden, daar er ernstig gevaar dreigde. Zij volgde de schurk volkomen ter goeder trouw en onderweg werd zij gekneveld en geboeid en naar dit huis gebracht. Het werd ook al gauw opgelost, hoe de bandieten de afspraak omtrent het ivoren fiche konden weten; het vertrek, waar het gesprek tussen Raffles en Marjorie had plaats gevonden, bezat een niet meer gebruikte spreekbuis, waardoor waarschijnlijk een van de bedienden het gesprek had afgeluisterd.

Op het ogenblik dat de auto de brandweerkazerne weer uitreed, vroeg het meisje verschrikt:

— Maar mijn vader, mijnheer? Nu weten zij ook waar mijn vader heen is.

— Wat dat betreft, miss, hoeft u niet ongerust te zijn, zei Raffles glimlachend, want op het allerlaatste ogenblik, toen hij het huis zou verlaten, heb ik uw vader verzocht, niet naar Florida, maar naar zijn landgoed in Californië te gaan. Daar wacht hij op u en daar zal ik u morgen zelf heen brengen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

SCHOTEN IN TAMPA

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl, 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266